

 Avant
número extraordinari

Documents
del **13e Congrés**
del **Partit**
dels i les **Comunistes**
de **Catalunya**

per la ruptura democràtica
per la unitat dels i les comunistes

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	Índex de continguts
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	Documents
21	
22	1- El capitalisme un càncer per la humanitat
23	2- Declivi de la superpotència, multipolaritat, mobilització social: evolució de l'escenari
24	internacional de la lluita de classes
25	3- Regne d'Espanya: Crisi del règim de la 2a Restauració borbònica
26	4- Mobilització i articulació social, Nova política i Nou Espai
27	5- Un procés constituent per a Catalunya: República Catalana
28	6- Una proposta política pel moviment obrer
29	7- El Partit i la unitat dels comunistes
30	
31	Annexos
32	
33	A- Sostenibilitat i nova cultura del territori
34	B- Aportació de CJC- Joventut Comunista al XIII Congrés del PCC
35	C- TIC i lluita de classes:
36	els i les comunistes i la societat de la informació
37	D- Aportació de la Federació d'Universitat al XIII Congrés del PCC
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	1- El capitalisme: un càncer per a la Humanitat
2	
3	Recomposició del règim d'acumulació i instruments de dominació de l'oligarquia financera en
4	la sortida Gran Crisi del Capitalisme Financer de 2008.
5	
6	1.1- Trencament del pacte de classes de postguerra i contrareforma del capitalisme. Pèrdua de
7	la por pels capitalistes i final de la URSS. Globalització, neoliberalisme i financiarització. 30
8	anys de gestió de la crisi capitalista. Tendència decreixent de la taxa de ganància, pressió a la
9	baixa de salaris i drets, i acumulació per desposseïció. Polarització social i concentració del
10	capital. Oligarquia financera i capitalisme financer.
11	
12	<i>"El període de 1945 a 1975 havia estat en el conjunt dels països desenvolupats una</i>
13	<i>època en què un repartiment més equitatiu dels ingressos havia permès millorar la sort</i>
14	<i>de la majoria. Els salaris creixien al mateix ritme que augmentava la productivitat, i</i>
15	<i>amb ells creixia la demanda de béns de consum per part dels assalariats, la qual cosa</i>
16	<i>conduïa a un augment de la producció. És el que Robert Reich, que va ser secretari de</i>
17	<i>Treball amb Clinton, descriu com l'acord tàcit pel qual "els patrons pagaven als seus</i>
18	<i>treballadors prou perquè aquests compressin el que els seus patrons venien". Era,</i>
19	<i>s'ha dit, "una democràcia de classe mitjana" que implicava "un contracte social no</i>
20	<i>escrit entre la feina, els negocis i el govern, entre les elits i les masses", que garantia</i>
21	<i>un repartiment equitatiu dels augments en la riquesa.</i>
22	
23	<i>Aquesta tendència es va invertir en els anys setanta, després de la crisi del petroli,</i>
24	<i>que va servir de pretext per iniciar el canvi. La primera conseqüència de la crisi</i>
25	<i>econòmica havia estat que la producció industrial del món disminuís en un deu per</i>
26	<i>cent i que milions de treballadors quedessin en atur, tant a Europa occidental com als</i>
27	<i>Estats Units. Aquests van ser, per aquesta raó, anys de commoció social, amb els</i>
28	<i>sindicats mobilitzats a Europa en defensa dels interessos dels treballadors, el que va</i>
29	<i>permetre retardar aquí unes dècades els canvis que s'estaven produint ja en els Estats</i>
30	<i>Units i a la Gran Bretanya, on els empresaris, sota el patrocini de Ronald Reagan i de</i>
31	<i>la senyora Thatcher, van decidir que aquest era el moment per iniciar una política de</i>
32	<i>lluita contra els sindicats, de desballestament de l'estat de benestar i de liberalització</i>
33	<i>de l'activitat empresarial.</i>
34	
35	<i>La lluita contra els sindicats es va completar amb una sèrie d'acords de llibertat de</i>
36	<i>comerç que van permetre deslocalitzar la producció a altres països, on els salaris eren</i>
37	<i>més baixos i els controls sindicals més febles, i importar els seus productes, de</i>
38	<i>manera que els empresaris no només feien majors beneficis, en disminuir els seus</i>
39	<i>costos de producció, sinó que debilitaven la capacitat dels obrers del seu país per</i>
40	<i>lluitar per la millora de les seves condicions de treball i de la seva remuneració: els</i>
41	<i>salaris reals van baixar en un 7 per cent entre 1976 i 2007 als Estats Units, i ho han</i>
42	<i>seguit fent després de la crisi.</i>
43	
44	<i>Així es va iniciar el que Paul Krugman ha anomenat "la gran divergència", el procés pel</i>
45	<i>qual es va produir un enriquiment considerable de l'1 per cent dels més rics i</i>
46	<i>l'empobriment de tots els altres. Als Estats Units, que citaré sovint per dues raons -</i>
47	<i>perquè disposem de bones estadístiques sobre la seva evolució i perquè el que passa</i>
48	<i>allà és l'anunci del que passarà aquí més endavant-, es va poder veure en vigílies de la</i>
49	<i>crisi de 2008 que aquest 1 per cent dels més rics rebia el 53 per cent de tots els</i>
50	<i>ingressos (això és més que el 99 per cent restant).</i>
51	
52	<i>Josep Fontana</i>
53	
54	Després de la Segona Guerra Mundial, la derrota del nazi-feixisme, la por provocada a les elits
55	capitalistes per la fortalesa de les grans organitzacions de masses del moviment obrer, així com
56	l'existència de la URSS, unides a les necessitats de la reconstrucció de postguerra, van posar les bases
57	per fer possible un pacte de classes i una reforma del capitalisme, amb l'apertura de portes als
58	processos d'autodeterminació de les colònies. Aquest es concretà a cada estat segons les correlacions
59	de forces específiques, en especial als països capitalistes centrals -en particular als europeus-,
60	consistent en polítiques de plena ocupació, incloses vigoroses polítiques industrials i de planificació,
61	construcció d'un estat de benestar amb polítiques socials universals com educació, sanitat i assegurança
62	social i per la vellesa. Els sindicats eren reconeguts institucionalment com a interlocutors i es reconeixia
63	la negociació col·lectiva: les relacions laborals es constitucionalitzaven. En aquest ordre de coses, les
64	dones van ser expulsades del mercat de treball o bé condemnades a la precarietat. La democràcia
65	quedava a la porta de l'empresa privada. La perspectiva socialista no estava a l'ordre del dia.
66	
67	El final del cicle de la reconstrucció i el decreixement de la taxa de benefici, el debilitament de la
68	referència de la URSS i de les grans organitzacions del moviment obrer, impulsen el capital als anys 70 a
69	recomposar la taxa de ganància sobre la base de desplegar tres estratègies per contrareformar el
70	capitalisme: el neoliberalisme, la globalització i la financiarització. Es tracta d'acumular baixant els costos

1	laborals i reduint drets per desposseïció del patrimoni social i béns comuns: comença la voladura del
2	pacte de classes de postguerra, que trigarà 30 anys, de creixent polarització social i concentració del
3	capital, a imposar-se amb tota la seva cruïsa a Europa. La caiguda del bloc socialista partir de 1989
4	suposa la fi dels límits per doblar el mercat de treball capitalista a nivell mundial i la pèrdua definitiva de la
5	por de les elits a la capacitat de les classes subalternes de subvertir l'ordre establert.
6	
7	1.1.1- Neoliberalisme: agenda política i ideologia de classe
8	
9	L'estratègia d'expansió del neoliberalisme, sintetitzada en el Consens de Washington, representa un
10	l·listat de polítiques econòmiques considerades durant els anys 90 pels organismes financers
11	internacionals i centres econòmics amb seu a Washington com el millor programa econòmic que els
12	països llatinoamericans havien d'aplicar per impulsar el creixement. Al llarg de la dècada el llistat i els
13	seus fonaments econòmics i ideològics van adoptar la característica d'un programa general. Aquesta
14	breu llista va prendre autonomia i va servir de base a les polítiques que després es denominarien
15	«neoliberalisme».
16	
17	1. Disciplina fiscal
18	2. Reordenació de les prioritats de la despesa pública
19	3. Reforma impositiva
20	4. Liberalització de les taxes d'interès
21	5. Una taxa de canvi competitiu
22	6. Liberalització del comerç internacional (trade liberalization)
23	7. Liberalització de l'entrada d'inversions estrangeres directes
24	8. Privatització
25	9. Desregulació
26	10. Drets de propietat
27	
28	El primer gran banc de proves de les receptes del neoliberalisme es dona en els principis dels 70 a
29	l'Amèrica Llatina, en la qual l'imperialisme nord-americà, no dubta a utilitzar la força, derrocar governs
30	democràtics, oprimir als pobles a través de les dictadures i aplicar a través de les mateixes les receptes
31	neoliberals.
32	
33	El neoliberalisme per impulsar aquesta agenda política ha necessitat assentar la seva dominació
34	imposant la seva hegemonia cultural i de valors, el pensament únic, amb la primacia de l'individual sobre
35	col·lectiu, del privat sobre el públic, del consum sobre la necessitat, que dona motiu a una nova
36	consciència social més individualista, competitiva i insolidària que està a la base de la pèrdua de
37	consciència i identitat de classe. Hegemonia cultural dels valors del neoliberalisme que aliena el
38	pensament, en la qual els mitjans de comunicació de masses en mans del poder econòmic juguen un
39	paper fonamental en la conformació de la consciència de les masses.
40	
41	Són fenòmens que d'una o una altra manera, han modificat l'estructura de classe, trencant l'existència
42	d'una part de la classe que es convertís en referència del conjunt per dirigir el procés de transformació
43	social, aconseguint així passar a una disgregació que per raons sectorials, de nivell o categoria laboral,
44	per funció en el procés productiu, per nivells salarials, per nivells de consum, trenqués amb el seu paper
45	de direcció.
46	
47	Tot això ha portat la classe treballadora a una pèrdua de la consciència i identitat de classe, i com a
48	conseqüència la despolitització i la desideologització de la classe obrera davant el conflicte capital/
49	treball, com a conseqüència de l'hegemonia cultural i de valors del neoliberalisme, és aquí on radiquen
50	avui les dificultats per a fer front a l'ofensiva neoliberal des de l'esquerra política, social i sindical.
51	
52	Estem davant l'aprofundiment del canvi de model social, que ens situa davant la disjuntiva de cedir a la
53	resignació o organitzar el conflicte social, per construir una alternativa de classe a la crisi.
54	
55	1.1.2- Globalització i domini oligopòlic del mercats mundials
56	
57	La globalització se'ns ha presentat com la construcció d'un model neutre en funció d'un
58	desenvolupament asèptic de les forces productives, tecnològiques, amagant-se el paper de direcció
59	política i econòmica del neoliberalisme, de l'oligarquia financera en aquest procés de construcció de la
60	globalització, que imposa un nou paper a la intervenció de l'estat en l'economia, endurint el seu caràcter
61	de classe i invertint el seu paper redistributiu, resultat d'una ofensiva brutal per al canvi de correlació de
62	forces.
63	
64	Es tracta de fugir dels marcs regulatoris estatals del capitalisme reformat, i competir tots contra tots a
65	nivell mundial, o sigui, no calen beneficis qualsevol sinó els màxims en una diabòlica espiral que no té fi
66	(o semblava no tenir-lo abans de l'esclat de la crisi) i on els béns essencials per la supervivència de les
67	persones com l'alimentació, el sistema de salut, l'habitatge, etc., estan sotmesos com tot a les lleis del
68	mercant capitalista i al oligopolis que el dominen.
69	
70	1.1.3- Financiarització: el somni capitalista del benefici sense producció

1	
2	L'opció del neoliberalisme va tenir com a conseqüència l'accentuació de les desigualtats socials dins de
3	cada país i a nivell internacional, i el predomini de taxes de creixement econòmic baixes que van
4	provocar l'aparició de capitals ociosos que no podien ser invertits productivament, així doncs de les
5	finances al servei de l'economia passem al nou paper del capital financer que vol i necessita produir
6	beneficis sense participar en el procés productiu. Aquest aspecte d'obtenir beneficis sense produir bens
7	de cap tipus, es concreta de dues maneres. Una consisteix en què els inversors institucionals gestors de
8	fons de pensions, les companyies d'assegurances, els organismes d'inversió col·lectiva i els fons
9	d'inversió compren accions de societats industrials, comercials i de serveis. Aquests grups financers
10	passen a intervenir així en les decisions de la política de les empreses, amb l'objectiu que la seva inversió
11	produïxi l'alta renda esperada, imposant-los estratègies a curt termini. I l'altra manera en què creix el
12	paper del capital financer especulatiu és que els grups financers inverteixen en l'especulació (per
13	exemple, amb els anomenats productes financers derivats) i el mateix fan les empreses industrials,
14	comercials i de serveis amb part dels seus beneficis, en lloc de fer-ho a la inversió productiva.
15	
16	Així es va generalitzar la pràctica d'obtenir beneficis creant productes financers o adquirint els ja
17	existents i fent amb ells operacions especulatives. A més dels productes financers tradicionals (accions i
18	obligacions) se n'han creat molts d'altres. Entre ells els productes financers derivats, que són papers el
19	valor dels quals depèn o "deriva" d'un actiu subjacent i que es col·loquen amb finalitats especulatives als
20	mercats financers. Els actius subjacents poden ser un bé (matèries primeres i aliments: petroli, coure, blat
21	de moro, soja, etc.), un actiu financer (una moneda) o fins i tot una canastra d'actius financers. D'aquesta
22	manera els preus de matèries primeres i d'aliments essencials ja no depenen només de l'oferta i la
23	demanda sinó de la cotització d'aquests papers especulatius, i així els aliments poden augmentar (i
24	augmenten) de manera considerada en perjudici de la població i en benefici dels especuladors.
25	
26	Les inversions en productes financers impliquen diversos nivells de risc. Amb l'esperança de cobrir
27	aquests riscos s'han inventat una complexa sèrie de productes financers que inflen cada vegada més la
28	bombolla i l'allunyen encara més de l'economia real.
29	
30	L'enorme poder del capital financer, la seva facilitat i rapidesa de moviment, han contribuït a accelerar la
31	tendència monopòlica del capitalisme. Paral·lelament, l'acumulació de capital financer per una part cada
32	vegada més reduïda de la classe capitalista ha contribuït a la formació d'una oligarquia financera
33	internacional.
34	
35	1.2- Crisi financera de 2008. Crisi del deute. Assalt als sistemes de benestar social i retallada
36	de drets (agenda neoliberal d'austeritat -retallades i privatitzacions dels serveis públics) per
37	recomposició de guanys. Crisi social, cultural, alimentària i mediambiental (civilitzatòria).
38	Inestabilitat política i onada de mobilització mundial. Centralitat d'Europa: arquitectura
39	institucional, desequilibris estructurals i gestió neoliberal de la crisi: el deute i la Troika.
40	
41	<i>"No estem en presència d'una economia de mercat, com s'acostuma a dir, sinó d'un</i>
42	<i>capitalisme d'oligopolis financiaritzat. No obstant això, la fugida cap endavant en les</i>
43	<i>inversions financeres no podia durar eternament quan la base productiva només</i>
44	<i>creixia amb una taxa feble. Això no era sostenible. D'aquí l'anomenada "bombolla</i>
45	<i>financera" que tradueix la lògica del sistema d'inversions financeres. El volum de les</i>
46	<i>transaccions financeres és de l'ordre de dos mil trilions de dòlars quan la base</i>
47	<i>productiva, el PIB mundial, només és d'uns 44 trilions de dòlars. Un múltiple enorme.</i>
48	<i>Fa trenta anys, el volum relatiu de les transaccions financeres no tenia aquesta mida.</i>
49	<i>Aquestes transaccions es destinaven llavors principalment a la cobertura de les</i>
50	<i>operacions directament exigides per la producció i pel comerç nacional i</i>
51	<i>internacional."</i>
52	
53	Samir Amin
54	
55	La gran crisi de 2008 es pot explicar com l'esclat bombolla financera, un enorme esquema piramidal
56	tipus Ponzi de riquesa il·lusòria a nivell mundial en que consisteix la financiarització de l'economia. La
57	enorme distància entre la riquesa real i el capital fictici circulant al mercat financer mundial explicarien
58	una crisi de confiança al cor dels mercats financers. L'altra manera de veure-ho és la incapacitat de
59	revertir la tendència decreixent de la taxa de ganància a través de les tres estratègies de gestió del
60	capitalisme (neoliberalisme, globalització i financiarització) per sortejar una crisi de sobreproducció.
61	
62	La profunditat de la crisi i la seva dimensió es pot explicar també pel mecanisme que l'havia retardat
63	durant decennis, evitant una crisi de sobreproducció: el crèdit com a motor de la demanda, en
64	substitució dels salaris reals, congelats. La crisi financera suposa, per tant, una contracció de demanda i
65	es trasllada amb inusitada virulència a l'economia real.
66	
67	L'oligarquia financera, superat un primer moment d'incertesa i davant la realitat de manca de resistència
68	organitzada suficient (esquerra política, sindicalisme de classe, societat civil crítica i alternativa, món de la
69	cultura i dels professionals, mitjans de comunicació alternatius, etc.) que pogués presentar una correlació
70	de forces favorable a una sortida progressista a la crisi que no penalitzés la classe treballadora i d'altres

1 sectors populars i productius, ha reaccionat accelerant la seva pressió per aprofitar la crisi, per imposar
2 unes polítiques d'ajust que tenen diversos vessants econòmics, socials i democràtics.

3
4 Les polítiques que van conduir a la crisi i les oligarquies que les van sustentar s'han apoderat de la poca
5 democràcia que quedava dels sistemes de representació política, que són els mateixos que van salvar el
6 sistema financer mundial del col·lapse amb una injecció directa de fons públics que van sobreendeutar,
7 encara més, les seves economies. Ara aquests centres de poder sotmeten al seu criteri de mercat
8 especulatiu les decisions dels governs, però això no fa res més que deprimir i estancar més l'economia.
9 Els ciutadans i les ciutadanes pateixen en primer pla aquestes decisions en forma de més precarietat,
10 atur i pèrdua generalitzada de drets socials. Per poder fer tot això amb menys resistències s'atempta
11 també contra els drets democràtics.

12
13 Aquesta crisi esdevé, a més, una crisi de la cultura que s'havia construït entorn als referents de la
14 ideologia neoliberal i els mitjans de comunicació de masses; una crisi social, on els nivells de vida de
15 moltes persones, en especial les dones i els joves, i les seves expectatives disminueixen dràsticament;
16 una crisi alimentària on els mercats d'aliments esdevenen un refugi pels capitals especulatiu condemnat
17 a la gana a milions de persones; una crisi mediambiental on es veu més clara i sagnant la insostenibilitat
18 de les pautes de producció i consum del capitalisme; una crisi on les conviccions trontollen i s'obren
19 esclotxes als sòlids murs de la rutina i les certeses; una crisi on afloren revoltes populars i crisis
20 polítiques; una crisi de civilització en tota regla, on la inestabilitat global en tots els àmbits de la vida
21 promet haver arribat per quedar-se.

22 23 1.2.1- La crisi de la Unió Europea: neoliberalisme, Deute i Troika

24
25 La destrucció de forces productives és una realitat objectiva del capitalisme en la seva fase imperialista,
26 és una característica del capitalisme financer, frena objectivament el desenvolupament creant i destruint
27 de forma cíclica, per això el seu objectiu no és la recuperació econòmica (entesa com a garantia de drets
28 econòmics i socials) sinó el guany, i en la seva evolució per aconseguir aquest objectiu cada vegada
29 reforça més les seves expressions més antidemocràtiques i violentes. La dreta extrema i el feixisme són
30 expressions de classe que s'han utilitzat i s'utilitzen per trencar les resistències i obrir pas lliure a les
31 seves polítiques.

32
33 En no tenir, a Europa a la zona Euro, capacitat de polítiques econòmiques basades en la devaluació
34 monetària i en haver renunciat ideològicament a les polítiques fiscals progressives, s'ha centrat tota la
35 intervenció en l'emissió de deute públic. Deute públic que sota els preceptes neoliberals de la UE no pot
36 adquirir-se pels Bancs Centrals de cada país i que acudeix als mercats per ser finançat pels bancs
37 privats que van ser rescatats fa pocs mesos pels mateixos estats que ara els demanen crèdit.

38
39 El bancs privats, i en conjunt el sistema financer (controlat per l'elit oligàrquica financera), ha reforçat amb
40 aquest pervers mecanisme el seu poder i domini sobre les decisions que en teoria han de prendre els
41 Estats (en teoria sotmesos a la sobirania popular dels seus parlaments elegits en eleccions
42 democràtiques). En les decisions han fet prevaldre de nou no l'interès general pensant en les situacions
43 de patiment de la majoria de les poblacions dels estats afectats per la crisi, sinó un nou gir basat en
44 l'afany de guany, exigint nous sacrificis que amplifiquin i obrin nous camins al creixement de la seva taxa
45 de beneficis.

46
47 L'exigència de plans d'ajust té motivacions ideològiques, volen seguir en la línia de desmantellament de
48 l'Estat del Benestar i de l'Estat en General per no deixar àmbit exclòs a la privatització, repeteixen la idea
49 que en temps de crisi més que mai l'àmbit públic i en general la despesa pública, a més de la seva
50 ineficàcia secular, esdevé un fre objectiu a la recuperació econòmica. El PCC considerem que el sector
51 públic pot ser i ha de ser eficient i eficaç, al mateix temps que democràtic i social. Per una altra banda, la
52 privatització en el món de les pensions, la salut, els serveis públics en general, el transport, les
53 infraestructures, les xarxes i mitjans de comunicació etc, convida a nous beneficis que reduiran l'accés
54 lliure i democràtic dels ciutadans i ciutadanes a béns i serveis públics.

55
56 Així doncs, aquests invocats "mercats" són mecanismes controlats per l'oligarquia financera (la borsa, les
57 empreses de qualificació de riscos, els bancs i asseguradores, etc.) obliguen els estats, si volen disposar
58 de crèdit i confiança, a aplicar plans d'ajust de reducció del dèficit que significa reduir la despesa social,
59 ser punta de llança del dumping salarial i la precarització generalitzada de l'ocupació, allargar l'edat de
60 jubilació, privatitzar i desmantellar tant el sistema de benestar com el sector públic d'empreses i serveis
61 encara existent.

62
63 Les institucions de la UE han abraçat amb força i s'han convertit en punta de llança d'aquesta nova fase
64 de polítiques neoliberals, suportades àmpliament en les polítiques dels tractats (emparades al mateix
65 temps en la globalització de les polítiques del Consens de Washington i del Consens de Brussel·les com
66 cares d'una mateixa moneda) i la seva fins ara concreció, les directives de liberalització.

67
68 La UE, de forma coordinada amb el MI i d'altres instàncies del "govern mundial" de l'oligarquia financera,
69 imposa de facto als Estats, per sobre de les correlacions de forces parlamentàries de cada parlament
70 estatal, les mateixes polítiques d'ajust, i si cal amb més força a aquells governs socialdemòcrates que

1 podrien dubtar entre les polítiques d'ajust o la sortida social a la crisi. Aquí apareix amb molta força un
2 nou impuls de govern antidemocràtic que passa per sobre del Parlament europeu i dels parlaments dels
3 estats, no diguem ja dels seus pobles.
4

5 Les dificultats a Europa de les forces socials i polítiques de les esquerres han facilitat que la sortida a la
6 crisi s'expressi en clau de contrareforma del procés de la Unió Europea amb l'adopció de mesures que
7 protegeixen el capital financer i especulatiu i generen una situació de major estancament econòmic i crisi
8 política i social.
9

10 L'adopció d'aquests paquets de mesures, similars en moltes coses a les que es van implementar a
11 Llatinoamèrica a la dècada dels 90, impedeixen que Europa pugui jugar un paper rellevant, ni positiu en la
12 sortida de la crisi, debiliten el seu paper polític al món multipolar que s'està configurant i aprofundeixen el
13 rol militarista i agressiu que alguns estats membres de la UE han mantingut històricament, tant a l'Orient
14 mitjà com a l'Àfrica i l'Europa oriental.
15

16 En aquest sentit, les sortides a la crisi i els paquets d'ajust estructural aguditzen les diferències entre el
17 centre (eix Alemanya-França-Holanda) i la perifèria (països mediterranis, Irlanda, Portugal). Cal posar
18 atenció també a l'agudització dels problemes entorn a les nacionalitats (Bèlgica, Itàlia), que en el marc
19 d'aquesta crisi s'acceleren i situen alguns països davant de la perspectiva de ruptura o de bloqueig
20 institucional.

21 1.2.2- Conseqüències de la gestió neoliberal de la crisi a la Unió Europea: crisi social i crisi 22 institucional 23

24
25 El model que ens imposa la UE, en sintonia amb les FMI, OMC, o BM, suposa consolidar la màquina de
26 demolició del que coneixíem com a estat del benestar i l'esfondrament ràpid del que es predicava com a
27 un model social europeu, a mans de polítiques ultraneoliberals.
28

29 S'incrementa la distància entre països deutors, o deficitaris respecte dels rics i els que tenen superàvit
30 gràcies a la mateixa situació. Encara cal considerar entre els pobres si aquest deute ha estat generat des
31 del sector públic (els menys casos) o és d'origen privat i a més ha d'eixugar-se amb recursos públics
32 (com és el cas d'Espanya).
33

34 Queda clar que en un moment de caiguda dels beneficis financers obtinguts per la gestió del deute
35 privat, el sector financer mundial s'ha llançat al control del diner públic a nivell global. Les conseqüències
36 d'aquesta nova tutela dels comptes públics, i per extensió del conjunt de les Administracions Públiques
37 per part dels agents financers és una agudització del conflicte distributiu que, de per sí, implica el model
38 econòmic del capitalisme financer.
39

40 La crisi ha arrossegat països "febles" com Grècia o Irlanda i Portugal a cedir demanant rescats que
41 signifiquen una nova renúncia, més gran i més explícita, dels respectius governs a desenvolupar
42 polítiques nacionals pròpies i lliurar als mercats i a les oligarquies bancàries i financeres el comandament
43 de les seves decisions. El Regne d'Espanya ha aplicat "preventivament" les mesures que la Troika.
44

45 Tanmateix, fins i tot als països més rics i líders de la Unió, el deteriorament social és patent i ha generat
46 canvis socials i polítics així com mobilitzacions a França, al Regne Unit però també a Alemanya on les
47 inequitats i els retalls sociolaborals són perceptibles. En aquestes economies més solvents creix també la
48 preocupació social per la sostenibilitat ecològica i la inseguretat generada pel desastre nuclear al Japó,
49 amb lectures alternatives i de progrés que posen en profunda qüestió la lògica del mateix sistema
50 capitalista. També la preocupació per la privatització i l'especulació dels espais i serveis públics a l'espai
51 urbà.
52

53 La crisi està trencant l'equilibri entre gèneres, generacions, els immigrants i la societat d'acollida i en
54 definitiva afavorint l'aprofundiment de les asimetries socials.
55

56 Les dones, els joves, els immigrants són els que pateixen més la crisi, això vol dir que el procés de
57 precarització d'aquestes capes condueix inevitablement al seu empobriment.
58

59 Ara que el sistema financer especulatiu està esclatant, els crèdits per les cases pobres i les dones
60 solteres són molt més difícils d'aconseguir. La raó essencial no té només a veure amb l'escassetat
61 d'ingressos sinó també amb els prejudicis de gènere, ja que la confiança en la solvència dels subjectes
62 socials està profundament entrellaçada amb el sistema global dels prejudicis dominants, més que mai, la
63 crisi és a la vegada un potent factor d'increment de les desigualtats socials i de gènere.
64

65 Com a efecte de la crisi, a la pobresa i exclusió social cronificada (aquella que ve de lluny i ja s'ha fet
66 crònica) se li ha afegit una nova pobresa, de persones que mai no haurien imaginat trobar-se en situació
67 d'exclusió laboral, d'exclusió social i de pobresa.
68

69 Les polítiques d'austeritat imposades pels grans poders financers per mitjà dels governs de França i
70 Alemanya i del Banc Central Europeu són un fracàs sense pal·liatius: han dut gairebé a tot Europa a una

1	altra recessió, han agreujat el pes del deute, les asimetries i l'atur, estan destruint la cohesió social
2	d'Europa i drets socials la conquesta dels quals va costar dècades de conflictes i lluites, destrueixen
3	milers d'empreses, creen pobresa i exclusió, produeixen un allunyament, qui sap si definitiu, entre la
4	població i les autoritats polítiques, i estan donant ales a l'extrema dreta feixista i neonazi que els
5	banquers i grans industrials sempre han atiat en èpoques de crisi.
6	
7	La ceguesa ideològica i la submissió de la política als poders financers (només interessats ara a aprofitar
8	la crisi per augmentar els seus privilegis) els porta a insistir en noves retallades, que només serveixen per
9	a què els bancs, especuladors i grans empreses augmentin els seus beneficis i un poder ja omnímode
10	que està liquidant les de per si febles democràcies que es permet el capitalisme de la nostra època.
11	
12	Les retallades en educació, investigació, innovació, en infraestructures vitals i en prestacions socials
13	només portaran anys d'endarreriment i una fractura social de terribles precedents a Europa.
14	
15	1.2.3- Sortides: entorn al creixement i la democratització
16	
17	Però l'alternativa del creixement és insuficient si no es matisa clarament el que implica i on volem que
18	ens conduïxi.
19	
20	Frenar les retallades de despesa pública i en general totes les polítiques d'austeritat que estan impedingint
21	que es recobri el pols econòmic és una precondition indispensable perquè a Europa es torni a crear
22	ocupació i per garantir estàndards mínims de benestar i protecció a tota la població. Però es tracta
23	només d'una precondition per evitar el desastre. Per aconseguir que no es torni a produir una altra crisi
24	més gran i amb pitjors pertorbacions i danys que els que ara estem patint fan falta més coses.
25	
26	No n'hi ha prou amb fer que creixi el producte interior brut de qualsevol manera ni amb injectar més
27	diners encara que sigui de qualsevol manera.
28	
29	Encara que la crisi es va desencadenar en la seva superfície per la desregulació financera i per les
30	estafes continuades que centenars de bancs van dur a terme amb l'antuència de les autoritats, les seves
31	causes profundes (les que la van fer sistèmica) i les que tornaran a provocar-la de nou si no es resolen,
32	són unes altres: la gran desigualtat que deriva rendes sense parar a l'especulació financera, la utilització
33	intensiva i malversadora de recursos naturals i energia que trenca l'harmonia bàsica i els equilibris
34	imprescindibles entre la societat i la natura, i una progressiva degeneració del treball que empobreix la
35	població i el teixit empresarial i que frena la innovació i l'increment de la productivitat.
36	
37	El creixement del producte interior brut a base de despesa pública i injectant recursos per a la creació de
38	més infraestructures i per a la provisió de més serveis públics, pot frenar la deriva a la depressió en la
39	que ens trobem, com ja va passar amb els plans d'estímul, però serà sens dubte insuficient i pot
40	provocar problemes greus.
41	
42	El creixement entès com a un objectiu en si mateix, sense tenir en compte els costos socials, ambientals
43	i antropològics que porta associats, afavoreix l'acumulació i tornarà a donar bons beneficis a
44	determinades branques del capital, a més de generar una mica més d'ocupació i benestar. Però, en
45	aquestes condicions, aquests últims no seran els suficients per assolir nivells mínims d'estabilitat i
46	satisfacció social, com demostra l'experiència viscuda en els últims trenta anys.
47	
48	El que Europa necessita no són plans de creixement del PIB sinó una estratègia global per a la igualtat, el
49	benestar i la responsabilitat ambiental basada en la promoció de nous tipus d'activitat, de propietat i de
50	gestió empresarial, en la generalització de l'ocupació decent, en l'ús sostenible de les fonts d'energia i
51	dels recursos naturals que modifiqui radicalment l'actual model de model de creixement, i en la promoció
52	d'una ciutadania democràtica, plural i protagonista, on la forma d'entendre l'austeritat sigui com a
53	respecte a l'equilibri natural i personal i al bon ús dels recursos, i de rebuig al malbaratament, però no de
54	renúncia als drets socials i a la igualtat, com l'entenen els neoliberals.
55	
56	I a més d'això, són imprescindibles canvis polítics i institucionals que frenin el poder dels grans grups
57	oligàrquics i que permetin que s'adoptin decisions polítiques en funció dels mandats de la majoria social
58	en un marc d'una autèntica democràcia. Sense crear un autèntic poder públic a Europa, sense sotmetre
59	l'actuació del Banc Central Europeu a les exigències dels interessos socials i sense acabar amb la seva
60	complicitat amb els interessos bancaris privats, sense sanejar el sistema financer europeu declarant el
61	finançament de la vida econòmica com un servei d'interès públic essencial, nacionalitzant els bancs que
62	no se sotmetin a ell i fomentant nous tipus de finances descentralitzades i de proximitat, sense disposar
63	d'una autèntica hisenda europea, amb una reforma financera radical i una harmonització fiscal
64	progressiva i sense replantejar el disseny de la unió monetària, Europa seguirà balancejant-se
65	irresponsablement a la vora del precipici.
66	
67	La qüestió que cal posar sobre la taula a Europa no és si retallem una mica menys les despeses i
68	injectem una mica més de recursos a les mateixes activitats i infraestructures de sempre degradant el
69	territori, sinó si trenquem o no amb el poder de les finances privades i de les grans corporacions
70	

1	empresarials i oligàrquiques que ens dominen i que són les que ens han portat a la situació en què
2	estem.
3	
4	Presentar una alternativa al neoliberalisme és condició imprescindible, no tornarà el model de l'Europa
5	dels 50 als 70, cal avançar en una alternativa al capitalisme financer actual per sortir de la crisi amb
6	propostes diferents a les que estan proposant les institucions europees des de Maastricht a Niça passant
7	per Lisboa i la fallida Constitució Europea, que reproduïxen el model neoliberal del Consens de
8	Washington.
9	
10	1.3- La crisi al Regne d'Espanya: la crisi del model especulatiu immobiliari i del sector de la
11	construcció, basat en la recepció de capital alemany. Crisi hipotecària. Atur massiu i atur
12	juvenil. Devaluació de la mà d'obra. Emigració juvenil.
13	
14	El fet que alguns governs hagin especulat d'acord amb l'entramat financer (per exemple l'anterior govern
15	conservador grec amb Goldman Sachs per ocultar deute públic i obtenir importants beneficis privats) és
16	aprofitat per redoblar els ajustos i abusar d'una població que no és en absolut responsable. A major
17	especulació per part de governants i especuladors d'un país majors ajustos es planifiquen per a la
18	població.
19	
20	En el cas del Regne d'Espanya és paradigmàtic ja que gran part de l'endeutament adquirit a nivell
21	internacional per la banca (i caixes que van comportar-se especulativament com bancs amb importants
22	responsabilitats polítiques) va servir no per modernitzar el sistema productiu, no per invertir en
23	investigació i formació, sinó per especular en la bombolla immobiliària i guanyar, mitjançant la compra
24	d'immobles, grans quantitats que habiten a l'economia submergida i en els paradisos fiscals (que no
25	tributen a hisenda i per tant ens roben a tots i totes) i que són portats allí pels propis bancs que van
26	tramitar el seu finançament.
27	
28	El conjunt de les mesures d'ajust com hem vist es desenvolupen en un vessat econòmic i social, polític-
29	institucional, federal-nacional i cultural-judicial, estan coordinades segons els interessos de l'oligarquia
30	financera internacional i espanyola i els grups tardo i neofranquistes (que en molts àmbits comparteixen
31	el protagonisme i es confonen) i es caracteritzen per mesures antisocials, antidemocràtiques,
32	conservadores i centralistes.
33	
34	1.3.1- El canvi de mapa polític a Catalunya i al Regne d'Espanya
35	
36	Un Govern que ha orientat la seva política a l'aplicació d'un programa ocult a l'electorat, al que no va
37	sotmetre com a proposta els que estan sent els eixos principals de la seva acció de Govern, basada en la
38	retallada dels serveis públics: sanitat, educació, dependència i atenció a les persones, protecció als més
39	desafavorits amb el PIRMI, repagament sanitari, contínues reduccions salarials als empleats públics, amb
40	retallades de plantilles, el desmantellament del sector públic amb privatitzacions i externalitzacions, etc...
41	Sense perdre de vista la retallada de drets i llibertats, amb la desqualificació i criminalització de la
42	resposta ciutadana, centrant l'acció de govern en una política econòmica profundament liberal, basada
43	en la reducció del dèficit públic, un continuat procés de desfiscalització i una clara aposta per la retallada
44	en despesa i inversió públiques, especialment en el terreny social, en què s'han incrementat els
45	diferencials negatius amb la mitjana de la UE, i que han impedit el desplegament de lleis com la de
46	dependència per manca de finançament.
47	
48	Ha estat una etapa marcada per reformes com les retallades dels drets de ciutadania conquerits pels
49	treballadors / es en la lluita per la democràcia, que perjudiquen els seus interessos i augmenten les
50	desigualtat, i amb successives contrareformes laborals que han generat encara més atur, i atacs a la
51	seguretat laboral dels treballadors / es del nostre país, gestionada per unes Mútues amb cada vegada
52	més competències, difícilment justificables, en detriment de les funcions i competències del sistema
53	públic de salut, al qual haurien d'estar integrant-se en matèria de serveis sanitaris; mentre en canvi
54	deixen de liderar les actuacions preventives i descuiden cada vegada més l'atenció a les contingències
55	professionals.
56	
57	Polítiques de retallades desenvolupades sobre la base d'un model bipartidista d'alternança al Govern per
58	a que res canviï; un model complementat amb la concertació social, que conformen la base sobre la que
59	es planteja l'intent de fer veure que desapareix el conflicte social, la lluita de classes i l'escassa
60	diferenciació entre dreta i esquerra, i que constitueix una vulneració de la democràcia.
61	
62	I és en aquest context que es dona l'any 2012 la contrareforma laboral més agressiva de la història de la
63	legislació laboral espanyola, que suposa a la pràctica la progressiva desaparició del dret del treball al
64	nostre país.
65	
66	Una reforma que afecta totes les fases de la relació laboral, l'entrada amb reformes a la contractació, la
67	permanència intervenint en la fixació de les condicions de treball i la seva modificació substancial a
68	discreció de l'empresa (jornada, però especialment salaris que pateixen baixades continuades des de la
69	seva entrada en vigor), de la flexibilitat interna i de la negociació col·lectiva, contribuint a la
70	

1	individualització de les relacions laborals, i sobretot centrada en els elements de sortida i especialment en
2	les facilitats i l'abaratiment del cost de l'acomiadament.
3	
4	Això unit a la reforma de la negociació col·lectiva, que posa en perill els marcs de cohesió sectorial de
5	milions de treballadors/es, desregula les relacions laborals i posa en qüestió la capacitat organitzativa
6	dels treballadors/es i les seves organitzacions de classe.
7	
8	1.3.2- El context econòmic
9	
10	No és aliè a aquest fet el desprestigi de l'economia productiva, front a la recompensa immediata de
11	l'activitat especulativa, que ha acabat per contagiar-ho tot, perfilant un model d'empresa que, en matèria
12	d'objectius, busca primordialment donar resposta als inversors i, per tant, des de la lògica del benefici
13	ràpid, com si de qualsevol inversió financera es tractés i que per tant relega el paper del treball a una
14	situació de subalternitat absoluta.
15	
16	Per tant un paper subaltern i depenent dels països centrals de la UE, agreujat per l'acceptació de la
17	destrucció de la indústria pesada existent en el procés d'adhesió a la UE, la destrucció constant de teixit
18	industrial, en les crisis dels 70, 80 i 90, en una primera fase per la seva venda a multinacionals
19	estrangeres que, una vegada aconseguit el monopoli al mercat, va anar tancant les indústries
20	implantades en els països de la perifèria econòmica europea; juntament amb la privatització dels sectors
21	estratègics de la nostra economia, convertits avui en empreses multinacionals dedicades a la inversió i
22	agressió a altres pobles especialment d'Amèrica Llatina.
23	
24	El fracàs de la teoria que plantejava que l'economia espanyola i catalana podien ocupar un lloc intermedi
25	en la divisió internacional del treball, centrant-nos en el disseny i l'economia del coneixement, i
26	l'aportació de qualitat als processos productius, no té en compte que no es pot desvincular la recerca i
27	desenvolupament de productes del procés de fabricació dels mateixos, i que per tant sense una base
28	productiva sòlida, difícilment es podran desenvolupar sectors capdavanters en la recerca, en la
29	creativitat, que no estiguin vinculats amb un teixit productiu local assentat i diversificat.
30	
31	Una evidència d'això és l'èxode de milers de joves, de les generacions millor preparades d'aquest país
32	que ha de sortir del país per la falta de teixit productiu propi o l'endèmic dèficit de la balança de
33	pagaments, a causa de la dependència de l'economia espanyola, que només els ingressos procedents
34	del turisme contribueixen a equilibrar parcialment.
35	
36	El creixement de l'ocupació a Espanya ha estat lligat al procés d'especulació immobiliària, i per tant molt
37	vinculat al creixement de la construcció i als serveis a les persones que tímidament s'havien començat a
38	desenvolupar amb la llei d'autonomia personal (dependència). Per tant, serà difícil recuperar els nivells
39	d'ocupació previs, sense utilitzar mecanismes de repartiment del treball i de reforç dels sistemes públics
40	de protecció social: mitjançant la defensa del sistema públic de Seguretat Social i la reivindicació de la
41	Renda Garantida de Ciutadania.
42	
43	Les reformes efectuades supprimeixen també la garantia d'uns ingressos suficients una vegada finalitzada
44	la vida laboral, mitjançant l'atac a un sistema públic de pensions que considerem necessari per a garantir
45	la cohesió social al nostre país, front al privat com a element d'involució social i destrucció de les
46	condicions de vida de la majoria de la població, pròpies de l'economia especulativa en què estem
47	instal·lats.
48	
49	Cal insistir en la necessitat de reforçar l'estructura d'ingressos del sistema de pensions per tal de garantir
50	la seva viabilitat i fortalesa. Un sistema públic de pensions sanejat requereix de mecanismes tributaris de
51	correcció de desequilibris del sistema, que superin una de les polítiques fiscals més regressives
52	d'Europa.
53	
54	Les reformes efectuades supprimeixen també suprimint la garantia d'uns ingressos suficients una vegada
55	finalitzada la vida laboral, mitjançant l'atac al sistema públic de pensions, que considerem necessari per a
56	garantir la cohesió social al nostre país, front al privat com a element d'involució social i destrucció de les
57	condicions de vida de la majoria de la població, pròpies de l'economia especulativa en què estem
58	instal·lats.
59	
60	Cal insistir en la necessitat de reforçar l'estructura d'ingressos del sistema de pensions per tal de garantir
61	la seva viabilitat i fortalesa. Un sistema públic de pensions sanejat requereix de mecanismes tributaris de
62	correcció de desequilibris del sistema, que superin una de les polítiques fiscals més regressives
63	d'Europa.
64	
65	La política econòmica està actuant gairebé exclusivament pel costat de l'oferta considerant, a més, que
66	la única alternativa per reduir el dèficit públic és la retallada de la despesa. Es retallen salaris, prestacions
67	socials, serveis públics i inversió productiva, deprimint la demanda i afectant negativament a la qualitat
68	de vida de la ciutadania, que a Catalunya es troba en risc d'exclusió social en una taxa del 21%.
69	
70	

1	Existeixen recursos per finançar altres polítiques. La bretxa en pressió fiscal amb la mitjana de la UE és
2	de 7 punts percentuals en relació amb el PIB i el frau fiscal al nostre país és desmesurat. També
3	existeixen recursos en l'àmbit comunitari que poden mobilitzar-se per articular una política europea de
4	creació d'ocupació i d'estímul de l'economia real. I cal considerar, a més, l'impacte positiu dels retorns
5	sobre els recursos tributaris i sobre els ingressos de la Seguretat Social de qualsevol política activa de
6	creació d'ocupació.
7	
8	Hem assistit al final de l'època de la concertació i el diàleg social, a l'acabament del pacte social
9	europeu, resultat de la II Guerra Mundial, al final del consens constitucional espanyol. Però la fallida del
10	pacte social no s'entén si no es parteix de l'actual fortalesa de les classes dominants, amb un objectiu
11	principal: recompondre i incrementar la seva taxa de guany.
12	
13	Les polítiques econòmiques actuals dibuixen un escenari de sortida de la crisi encara més favorable als
14	interessos dels poderosos, amb menys i pitjors regulacions laborals, amb una transferència de serveis
15	públics essencials a mans privades i amb menys drets i llibertats civils com es veu en els anuncis de les
16	polítiques desenvolupades pels diversos departaments ministerials (noves retallades en dependència,
17	avortament, noves reformes a la justícia, etc.) que mostren nítidament el caràcter ideològic de les
18	reformes, per tant del govern.
19	
20	La reducció de l'Estat Social a la seva mínima expressió és un dels objectius d'aquesta crisi tramada per
21	la gran banca i el capital financer. Les retallades socials, la privatització dels serveis públics, són requisits
22	necessaris per a l'obertura de nous mercats per al sector privat, per a augmentar els beneficis
23	especulatius del capital, però també per al sanejament d'alguns sectors empresarials amb diners públics,
24	socialitzant les pèrdues i transformant-les en deute públic que continuï incrementant els guanys de la
25	banca privada, via rescat de l'economia espanyola.
26	
27	Les dones en són doblement perjudicades: d'una banda el retall en la despesa social incrementa el
28	treball reproductiu i, de l'altra, la reforma laboral aprofundeix en la precarietat en l'ocupació en què ja es
29	troben, perpetuant així la divisió sexual del treball.
30	
31	Les dones, que són la majoria de la població, són les grans afectades per les decisions que adopten els
32	Governos per a la reducció del dèficit fiscal, que afecten en primera línia la despesa social, cosa que
33	significa que són majoritàriament les dones les que realitzaran el treball de cura i atenció a les persones
34	dependents, realitzant dobles o triples jornades, compensant així la històrica insuficiència, ara
35	incrementada, dels serveis que conformen el dèbil model d'Estat del benestar en el nostre país: sanitat,
36	educació, serveis socials, serveis a la dependència...
37	
38	I el pitjor és que amb aquestes polítiques s'aposta pels interessos d'una ínfima minoria i no per resoldre,
39	ans el contrari, problemes fonamentals de la nostra societat, com la generació d'activitat econòmica, la
40	creació d'ocupació o assegurar la cohesió social, condemnant a amplíssims sectors de la població a un
41	imparable procés de pauperització... Una cohesió social difícilment imaginable amb unes xifres d'atur
42	insostenibles tant a Catalunya com a Espanya, i un atur del 57,6% entre la gent jove, i amb la renúncia de
43	l'Estat al seu paper de garant de la igualtat entre els ciutadans/es.
44	
45	1.3.3- L'emigració i l'immigració
46	
47	En una economia globalitzada l'emigració és una eina més de dominació econòmica, política i vital.
48	
49	Es dona així una nova forma de dominació imperialista: la dels països europeus que, com Alemanya o
50	l'estat espanyol durant el cicle de creixement, s'apropien d'una de les principals riqueses d'un país: la
51	inversió pública en formació de la seva població, a la qual s'explota i precaritzava aprofitant-se de la
52	generació millor preparada de la nostra història, mentre simultàniament, amb les seves exigències
53	d'austeritat econòmica i retallades en els serveis públics (particularment en educació) impedeixen el seu
54	reemplaçament per una nova generació amb un nivell de formació equivalent.
55	
56	Durant les dues últimes dècades l'estat espanyol ha estat receptor net de més 6 milions d'éssers humans
57	que buscaven per a ells i les seves famílies un futur que no tenien a l'abast als seus països d'origen,
58	acceptant unes condicions de vida i de treball que els treballadors/es espanyols i catalans no estàvem
59	llavors disposats a acceptar.
60	
61	La situació de crisi econòmica per la qual travessen les economies catalana i espanyola ha invertit els
62	fluxos migratoris al nostre país: milions d'aquests immigrants, que han estat especialment colpejats per
63	la destrucció d'ocupació i els desnonaments, en definitiva per la precarització extrema de vida i treball,
64	estant tornant als seus països d'origen, en molts casos (especialment a Sud-Amèrica) amb economies
65	que travessen per cicles alcistes i de creixement.
66	
67	Mentrestant, milers de joves catalans i espanyols es veuen expulsats del seu propi país per l'absència de
68	treball, emigrant, principalment a països de Centre i Nord d'Europa, per ser novament víctimes
69	d'explotació i precarietat social, econòmica i laboral.
70	

1	Un fenomen al que no és aliena la divisió internacional del treball i, com a conseqüència d'això, la
2	debilitat del nostre model productiu.
3	
4	1.3.4- La cohesió social. La precarietat i les desigualtats
5	
6	L'efecte de la reforma laboral sobre els salaris està suposant, des del punt de vista dels increments,
7	congelació salarial al millor dels casos, quan no ha arrasat amb les clàusules de revisió (l'extensió de les
8	quals va ser una gran conquesta); i el canvi de paràmetres i criteris en el debat salarial als convenis,
9	deixant d'utilitzar – se com a referència l' IPC, els increments de productivitat o guanys empresarials,
10	substituïts pel PIB. El salari mig per hora, segons l'INE, es va reduir un 4% al 4t. Trimestre de 2.012; El
11	19,9% a l'Administració Pública, un 11,8% a la Sanitat i els Serveis Socials, i un 4,6% en Educació. La
12	reducció de l'increment salarial pactat es va iniciar al 2009, però presenta un descens més acusat
13	aquests dos últims anys. Els acords d'inaplicació de convenis estan tenint un augment cada vegada més
14	gran.
15	
16	La precarietat, entesa en tota la seva dimensió, és a dir, no només laboral, sinó en les condicions de vida
17	de sectors cada vegada més grans de la població, ha estat la tònica d'aquests anys.
18	
19	Una precarietat que té la seva màxima expressió amb la por i la submissió que pateixen milions de
20	persones a casa nostra i que, davant de la despolitització i desideologització d'amples capes de la
21	societat, no es veuen amb cor d'acabar la situació de desocupació, marginació i pèrdua de drets i
22	llibertats.
23	
24	Tot i així, les conseqüències de l'ofensiva neoliberal són devastadores per a milions de persones
25	treballadores al nostre país, siguin assalariades o autònomes, petites comerciants i empresàries, etc... i
26	s'expressa en la destrucció del teixit industrial, l'augment vertiginós de la pobresa, la malnutrició infantil,
27	l'estafa de les preferents, les dificultats de la joventut per a desenvolupar un projecte vital autònom,
28	l'enduriment en l'accés de les capes populars a la formació universitària i l'expulsió del país de milers de
29	joves per la falta d'ocupació, o el desallotjament de milers de famílies dels seus habitatges, en són
30	només alguns exemples.
31	
32	El resultat és un procés d'increment de les desigualtats, especialment d'aquells que s'han anat
33	incorporant al mercat de treball, i que els darrers anys del cicle de creixement havien estat
34	fonamentalment joves, immigrants i dones, essent aquests els que concentren les més altres taxes de
35	precarietat; però també d'altres sectors i classes socials que estan sent colpejades per les mesures
36	d'austeritat consagrades amb la reforma antidemocràtica de la Constitució (PSOE-PP), situació
37	agreujada amb les dures condicions del "rescat" imposat per la Troika, en el marc d'una profunda
38	deslegitimació d'un sistema polític basat en el bipartidisme i la monarquia, corcat per la corrupció i
39	doblegat pel poder econòmic.
40	
41	En un context polític a Europa, al Regne d'Espanya i a Catalunya de predomini absolut de la dreta,
42	podríem dir que el capital econòmic ha tancat el cercle en el terreny econòmic, cultural, institucional,
43	però també en el polític. Ha trobat en el poder polític el còmplice necessari que ha instaurat les polítiques
44	econòmiques d'austeritat amb gravíssimes conseqüències en la vida de milions de persones.
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

2- Declivi de la superpotència, multipolaritat, mobilització social: evolució de l'escenari internacional de la lluita de classes

El quadre internacional està marcat per la crisi. Tot i que té diversos components (ambiental, alimentari, energètic,...), el més rellevant i que marca els altres és l'econòmic. Observada en conjunt, es tracta d'una crisi clàssica d'acumulació, tot i que amb característiques pròpies, semblant a la viscuda en els anys 1930 i 1970.

Considerada globalment i en perspectiva històrica, una crisi d'aquesta naturalesa pot ser superada:

- a. a través d'un aprofundiment del model vigent, amb els costos socials i humans que tingui, el que provocarà, amb tota seguretat, una crisi encara més profunda més endavant,
- b. a través d'un canvi de model, encara que es mantingui el mode de producció capitalista (tant el neoliberalisme com la fase anterior, van ser igualment capitalistes).
- c. a través d'un canvi més profund, de mode de producció.

Les necessitats de l'oligarquia financera, que és la fracció dominant en parts molt extenses del planeta, marquen l'agenda, per recomposar i trobar solucions a la crisi que li permetin mantenir la taxa de guanys i l'hegemonia en l'àmbit polític, cultural i social, aprofundint en l'ofensiva contra aquelles barreres que dificulten la seva recomposició (legislatives, polítiques) i en la tendència d'imposar per mitjà de la coacció, la força i la guerra els seus objectius.

A la vegada la crisi ha accelerat dos processos interrelacionats. D'una banda, la tendència, cada cop més irreversible cap a la multipolaritat. Es consoliden espais de coordinació regional a diferents regions del món: a Amèrica del Sud (Unasur/Mercosur) al voltant del Brasil i altres països com la Xina, l'Índia i Sud-Àfrica, que va configurant també un bloc regional tot i que amb avenços més lents. D'altra, situa les forces d'esquerra i sectors populars al capdavant de la mobilització, arreu del món, per enfrontar les conseqüències de les polítiques imposades generant un context d'agudització de la lluita de classes a nivell internacional

Assistim a un progressiu declivi del paper mundial d'EUA, que manté el seu paper mundial gràcies al seu exèrcit i a disposar del dòlar com a moneda mundial, amb la dificultat que ja no juga el paper estabilitzador de l'economia mundial que va jugar primer com a exportador i després com a receptor de l'excedent mundial de capital.

A pesar de tot (i per defecte) EUA i el projecte de globalització neoliberal i les seves institucions (OMC, FMI, BM) continuen essent instruments de govern econòmic mundial, mentre que les NN.UU. cada cop estan més allunyades de la nova realitat mundial.

El declivi de la superpotència condueix a la revitalització del paper imperialista més o menys autònom o subordinat d'altres països, així com a l'articulació de projectes regionals. En aquest sentit, és important la consolidació del paper dels BRICS i la consolidació de l'extrem orient com un pol econòmic central per l'economia mundial. Cal estar atents a l'estratègia global de Xina per assegurar-se recursos, matèries primeres i garantir seguretat alimentària per poder alimentar la seva economia.

Destaquen els processos polítics d'Amèrica Llatina com a experiències fecundes d'alternativa al neoliberalisme a nivell regional fruit de processos populars d'amplis sectors populars.

D'altra banda veiem un interès renovat de l'imperialisme per Àfrica. Nord d'Àfrica, Pròxim Orient, Orient Mitjà, Europa Central i Caucas com a espais centrals de conflicte pels recursos energètics, amb la incidència de l'element de les revoltes populars als països àrabs.

2.1- La lluita per la pau

La situació mundial avui està marcada per la crisi del capitalisme, per l'ofensiva militar, encoberta, antidemocràtica i agressiva Nord-americana al costat dels seus aliats a l'OTAN (bloc polític-militar de l'imperialisme), i per la resistència i lluita dels treballadors i els pobles que defensen la seva independència i sobirania nacional, amb processos complexos de realineament de forces a nivell mundial.

Un imperialisme en franc retrocés per la pèrdua d'hegemonia que pretén mantenir-la promovent l'expansió de la seva xarxa mundial de bases militars, estenent les seves zones d'influència i accions d'ingerència agressiva i ocupació, aprofundint d'aquesta manera el seu paper com el braç armat de els grans monopolis transnacionals.

L'OTAN des que va ser creada, a estat un element clau en la seva estratègia de dominació i explotació i és responsable de la cursa armamentística sense fi, i els EUA i els seus aliats de la Unió Europea són responsables de més de dos terços de la despesa militar del planeta.

1	Els EUA i els seus aliats de l'OTAN són responsables de nombrosos crims i d'agressions amb el pretext
2	de la "intervenció humanitària" -com a Iugoslàvia, Afganistan, l'Iraq o Líbia - i ingerències -com les dutes
3	a terme contra Síria- o amenaces -com les dirigides contra l'Iran. Són responsables de la creixent
4	militarització de les relacions internacionals i de la promoció d'una escalada de la tensió i guerra contra la
5	sobirania dels pobles i la independència dels Estats, sigui a l'Orient Mitjà, Àfrica, l'Extrem Orient o a
6	Amèrica Llatina.
7	
8	Per tant en aquests moments és més necessari que mai passar a l'ofensiva denunciant a un imperialisme
9	que pretén imposar una doble vara de mesurar en les relacions internacionals, un imperialisme que
10	utilitza una pretesa lluita contra el terrorisme internacional per imposar el seu domini amb l'excusa dels
11	drets humans i la democràcia, per agredir els països que no se sotmeten als dictats del FMI i l'oligarquia
12	financera internacional.
13	
14	★ Exigint la dissolució de l'OTAN i donen suport al dret sobirà de tots els pobles a decidir la
15	desvinculació dels seus països d'aquesta aliança agressiva;
16	★ Reafirmant la nostra oposició a l'expansió de l'OTAN, la militarització de la Unió Europea i les seves
17	polítiques militaristes i intervencionistes;
18	★ Exigint el final de la carrera armamentística, del desplegament del nou "sistema antimíssils" dels EUA
19	i l'OTAN a Europa, el desarmament nuclear, la completa destrucció de les armes de destrucció
20	massiva i la fi de les bases militars estrangeres.
21	★ Exigint la retirada immediata de totes les tropes desplegades per l'OTAN als països sota agressió
22	imperialista i el cessament de les ingerències i el suport de la UE i els EUA al govern colpista
23	d'Ucraïna sustentat per moviments nazi- feixistes.
24	★ Cridem als treballadors i als pobles de tot el món a enfortir la lluita per la pau, contra la guerra i
25	l'OTAN, per la construcció d'un futur de pau, progrés i justícia social, on cada poble pugui decidir
26	lliurement el seu propi futur.
27	
28	La lluita per la pau va indefectiblement unida a la recuperació d'un gran moviment antiimperialista en el
29	sentit que defensen organitzacions internacionals com el Consell Mundial per la Pau.
30	
31	El marc adequat per adoptar mesures per la Pau no és el G8, ni el G-20, sinó l'ONU. Defensem unes
32	Nacions Unides refundades en el sentit de deixar de ser caixa de ressonància de les Grans Potències
33	amb un tractament desigual a l'hora d'intervenir en el món. Mantenir el dret al veto dels membres
34	permanents és més que una anècdota que reflecteix bé el que no han de ser les NN.UU.
35	
36	2.2- Internacionalisme
37	
38	El nou internacionalisme del segle XXI en la perspectiva socialista només pot avançar amb el
39	coneixement dels problemes reals que afecten la humanitat i amb la coordinació d'esforços per a la
40	convergència i unitat de les accions i propostes per al canvi.
41	
42	Després de la desaparició del la Unió Soviètica, s'han reforçat les formes institucionals globals de
43	dominació dels poders oligàrquics. Les articulacions dels centres de poder del primer món capitalista a
44	través de reunions dels seus representants governamentals, les internacionals liberals, demòcrates de
45	centre, socialdemòcrates, la Unió Europea, l'FMI, el Banc Mundial, l'OMC, l'expansió de l'OTAN, la
46	dominació mediàtica i moltes altres formes, contrasta amb l'encara escassa articulació de les forces
47	populars i anticapitalistes.
48	
49	Davant d'aquesta realitat, renunciar al internacionalisme significa abandonar el terreny estratègic de la
50	lluita pel socialisme.
51	
52	El principi de l'internacionalisme és per als comunistes un imperatiu ideològic i polític nascut de la realitat
53	elemental que comporta la necessitat del suport mutu; és un principi socialista, necessari en el sentit més
54	autèntic de la paraula
55	
56	La solidaritat internacionalista és per al PCC, un propòsit que dóna contingut a la lluita i es construeix
57	com un dels sentits d'aquesta lluita, sobretot pel seu caràcter de condició imprescindible per a l'èxit.
58	
59	De fet, avui resulta molt difícil quan no impossible aconseguir objectius bàsics d'alliberament, com la
60	recuperació de les riqueses en mans de les transnacionals, o condicions elementals per al
61	desenvolupament, sense avançar en la cooperació i integració regional cada vegada més plena, en el
62	multilateralisme i en altres formes de cooperació internacional i integració regional.
63	
64	En la lògica d'una estratègia revolucionària, les posicions d'esquerra anirien contra natura si no fossin
65	cada vegada més internacionalistes. Això implica comprendre on són els enemics veritables dels pobles i
66	projectar la seva estratègia de coneixement de la realitat i d'activitat sociopolítica transformadora.
67	
68	L'internacionalisme, és a dir la consciència que les lluites dels pobles estan lligades entre si i tenen
69	objectius comuns, i la solidaritat internacional, és a dir, l'actitud de recolzar els combats que lliuren altres
70	pobles, formen part de les tradicions de lluita del moviment comunista internacional.

1	
2	L'internacionalisme és una escola per a les noves generacions de militants, on s'aprèn que cada victòria
3	aconseguida al món ens apropa a la meta comuna de l'alliberament, que cada repressió pot ser atenuada
4	o detinguda per la protesta internacional i que de cada derrota s'ha d'aprendre i no només lamentar-se.
5	
6	Internacionalisme i Solidaritat són principis bàsics de l'ideari dels i les comunistes catalans del PCC.
7	
8	2.3- Solidaritat
9	
10	El Partit, participa i impulsa moviments de solidaritat, respectant la necessària autonomia d'aquests,
11	sense renunciar a donar la seva orientació política, primant sempre les necessitats i directrius de les
12	contraparts, fomentant els continguts d'acció en aquests moviments.
13	
14	Les plataformes àmplies i horitzontals, són un marc idoni per desenvolupar la Solidaritat Internacionalista.
15	
16	Els instruments associatius de cooperació permeten la coordinació de plans solidaris bilaterals, amb
17	contraparts revolucionàries, on desenvolupar l'internacionalisme.
18	
19	El procés d'emancipació política i econòmica dels països d'Amèrica Llatina i Àsia és un factor positiu, un
20	moment important en la història dels pobles contra l'imperialisme, però també una gran aportació al camí
21	global de l'emancipació humana. Així en el marc europeu, la lluita pel socialisme ha de ser més
22	internacionalista que mai, per poder assentar relacions de cooperació de nou tipus, assentades en la
23	igualtat i el interès recíproc. Cal establir un pont solidari entre Europa i Amèrica Llatina.
24	
25	La lluita permanent del poble cubà per mantenir el Socialisme, la llibertat i els evidents èxits socials,
26	polítics i culturals als quals ha accedit Cuba, han alimentat les esperances d'altres pobles en "un altre
27	món possible més just" i els han ajudat en el camí cap a l'alliberament i emancipació social i nacional.
28	
29	Pobles com de Veneçuela, Bolívia, Uruguai, Brasil, Nicaragua, Equador i altres s'uneixen al cubà en la
30	defensa de la seva dignitat. Els actuals canvis polítics i processos d'emancipació que s'estan
31	desenvolupant al continent llatinoamericà s'han produït en gran part per la pervivència i la resistència de
32	la Revolució cubana.
33	
34	Per això la solidaritat dels i les comunistes del PCC amb la revolució Cubana és estratègica. La lluita
35	contra el bloqueig polític econòmic, comercial, financer i cultural dels Estats Units a Cuba, per
36	l'alliberament dels tres cubans presos en presons nord-americanes, contra les ingerències i agressions
37	encobertes i per la restitució a sobirania cubana de la il·legal base militar de Guantánamo, són part
38	prioritària de l'activitat solidària i internacionalista dels i les comunistes del PCC.
39	
40	La Solidaritat amb la Revolució Bolivariana i el suport al procés de Pau a Colòmbia entre El Govern i les
41	FARC són dues tasques prioritàries del Partit avui en dia, així com exigir la no ingerència i el cessament
42	de les agressions als països de l'ALBA, Veneçuela, Cuba, Equador, Bolívia, Nicaragua i resta de països
43	d'Amèrica Llatina.
44	
45	Amb l'aveç de l'esquerra i les seves alternatives, Llatinoamèrica és motiu d'esperança per a la humanitat,
46	amb iniciatives com l'ALBA o la CELAC que demostren que la solidaritat dels pobles pot frenar
47	l'imperialisme. La consolidació de la Revolució Bolivariana a Veneçuela és de fonamental importància pel
48	destí dels pobles d'Amèrica Llatina.
49	
50	El PCC reafirma la solidaritat amb els pobles que resisteixen les ocupacions, agressions i ingerències
51	com el poble sahrauí i el poble palestí exigint el dret a disposar d'estat propi i exercint el dret inalienable
52	a l'autodeterminació.
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	3- Regne d'Espanya:
2	Crisi del règim de la Segona Restauració Borbònica
3	
4	Des de 2010 hem assistit al retrocés del projecte de la Segona Transició i el Front Democràtic i Social tal i
5	com el caracteritzàvem al X Congrés. Avui ja és impossible pensar un aprofundiment democràtic del
6	marc polític-institucional de la Transició.
7	
8	El govern Zapatero es compromet amb la gestió neoliberal i austericida de la crisi en línia marcada per la
9	Troika per imposar polítiques d'austeritat i retallada de drets als països del sud d'Europa. Reforma la
10	Constitució per donar prioritat al pagament del deute amb l'article 135 de la Constitució. Aquesta
11	involució s'ha vist dramàticament aprofundida amb destrucció dels sistemes de benestar per part dels
12	governos de la dreta CiU a Catalunya/ PP a Espanya.
13	
14	La conseqüència és una pèrdua de la legitimitat de les institucions. Dificultats de les organitzacions de
15	l'esquerra política i social per canalitzar la mobilització i la protesta després de l'exitosa vaga de 27 de
16	setembre de 2010 i la negociació de la reforma de les pensions al gener de 2011. Es produeix una
17	mobilització ciutadana molt potent amb plataformes i iniciatives diverses, marees i dues vagues generals,
18	que té el seu punt d'inflexió el 15M, que impugna l'estratègia de la política del mal menor, genera un nou
19	relat de potència que connecta amb amplis sectors de la societat, obrint un procés de politització social
20	amb demandes de democràcia real: més participació i vinculació de la democràcia a garantir condicions
21	materials de vida digna.
22	
23	La corrupció institucional, les portes giratòries entre poder econòmic i polític, incloent els grans partits,
24	en especial el PP i la monarquia, surten a la llum: l'ambient és de descomposició i pèrdua de legitimitat.
25	El 25 S es rodeja el Congrés. El mateix dia el Parlament de Catalunya aprova una resolució a favor del
26	dret a decidir. Es comença a parlar de procés constituent.
27	
28	Es reobre el debat tancat a la Transició entre una reforma que no alteri substancialment la constitució
29	material i una ruptura democràtica que canviï el caràcter oligàrquic de l'estat, que diputi el poder
30	econòmic al capital monopolista i que garanteixi el dret d'autodeterminació dels pobles. Hi ha la
31	possibilitat d'una reforma política de recomposició dels sectors oligàrquics dominats, així com el perill de
32	que agitin l'espantall de la extrema dreta i el feixisme.
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	4- Mobilització i articulació social, Nova política i Nou Espai
2	
3	4.1- El 15M, un punt d'inflexió de la mobilització ciutadana i el moviment democràtic
4	
5	L'oligarquia financera internacional i els seus aliats estatals i nacionals s'imposen a la majoria de la
6	societat i trenquen definitivament el paradigma de pacte de classes a Europa (fruit de la victòria
7	antifeixista i la concessió davant l'amenaça del socialisme) i ens aboquen a una derrota històrica que pot
8	comportar la pèrdua de les conquestes de diverses generacions del moviment obrer i les classes
9	populars.
10	
11	El govern de Zapatero, amb el gir polític de maig de 2010 que va obrir les portes a les primeres reforma
12	laboral, de pensions, d'austeritat, etc i l'entusiasta aplicació de les receptes d'austeritat pel govern
13	neoliberal de CiU, que està aprofitant per atacar i privatitzar els serveis públics a Catalunya, ha generat
14	un moviment reactiu de resposta. El moviment de resposta davant les mesures antipopulars del(s)
15	govern(s) derivades d'assumir l'austeritat exigida per l'oligarquia financera internacional amb l'instrument
16	del xantatge amb l'especulació del deute públic (en bona mesura generat per les transferències
17	públiques per rescatar les institucions financeres), ha desbordat els marcs de l'esquerra política, la
18	societat civil organitzada i les organitzacions sindicals, que no acabaven d'abandonar la tàctica del mal
19	menor i l'assumpció que la societat no estava disposada a la mobilització.
20	
21	L'expressió més clara d'aquest desbordament i la necessitat d'una inflexió política davant el nou
22	escenari, és l'aparició del moviment 15-M, un moviment democràtic interclassista (de les classes socials
23	antagonistes a l'oligarquia financera) va sorgir arran la iniciativa de Democràcia Real Ja! de convocar una
24	manifestació simultània a 60 ciutats de l'Estat el 15 de maig de 2011. El resultat va ser de desenes de
25	milers de persones a Madrid i milers a Barcelona. A Madrid, unes poques persones van decidir acampar i
26	van ser desallotjades. Tot això és seguit en directe per desenes de milers de persones a través de les
27	xarxes socials, que decideixen anar i acampar a la Plaza del Sol i a moltes altres ciutats, produint un
28	fenomen de masses que és amplificat i seguit atentament pels mitjans de comunicació. En el seu punt
29	més àlgid va haver-hi més de 600 acampades a tot el món només la primera setmana i després es van
30	descentralitzar en assemblees de barris i grups d'activistes diversos. Cal destacar el protagonisme d'una
31	joventut amb taxes d'atur i de precarietat altíssimes, que fa que sigui el col·lectiu laboral més vulnerable
32	en temps de crisi. Aquesta realitat, sumada a la dificultat per accedir a un habitatge, o l'augment de
33	l'edat de jubilació fins als 67 anys, dibuixa un futur amb moltes ombres per a tota una generació.
34	
35	En aquest moviment hi trobem com a mínim dues novetats, que marcaran tot el cicle de mobilització: a)
36	un nou llenguatge que expressa les intuïcions populars. Un llenguatge anti-establishment "No som
37	mercaderia en mans de polítics i banquers", que expressa com el sistema político-institucional no fa altra
38	cosa que seguir els dictats de l'oligarquia financera que és qui veritablement mana "No és una crisi, és
39	una estafa", "Manos arriba, esto es un atraco"... i que a més genera una nova il·lusió: lluitar per canviar,
40	no plantejar només les lluites a la defensiva i sabent-les perdudes. Saber que les lluites d'avui
41	construeixen cap al canvi; b) una nova eina comunicativa i organitzativa massivament utilitzada: les
42	xarxes socials capaces de mobilitzar, emprades amb encert polític, en temps reduïdíssims i en espais
43	enormes grans quantitats de persones. L'experiència als països àrabs i el moviment contra la Llei Sínde
44	mostren la potència político-organitzativa que poden arribar a tenir i anima un grup de gent a seguir
45	aquesta via.
46	
47	Vam caracteritzar que el paper del partit en aquest període era el d'esdevenir un catalitzador de les lluites
48	contra les polítiques del neoliberalisme, ajudant a desenvolupar una xarxa de resistències que van molt
49	més enllà de l'acció partidària orgànica. Globalitzar i enllaçar les lluites parcials contra les polítiques
50	neoliberals és un objectiu de l'activitat partidària allà on es desenvolupi. Enfortir la transversalitat social
51	amb l'objectiu de construir i reforçar la societat civil alternativa ja que objectivament les agressives
52	polítiques neoliberals afecten majories socials molt amples. Dotar la classe d'iniciatives de resistència
53	popular per frenar agressions concretes de les polítiques neoliberals.
54	
55	És en aquesta línia que veiem que el 15M va ser expressió d'un corrent de fons i un punt d'inflexió per:
56	
57	a) injecció d'il·lusió i regeneració al si de les organitzacions de les esquerres, de la classe treballadora i
58	de la societat civil. Possibilitat d'incorporar noves persones, noves generacions i noves formes. Més
59	permeabilitat i arrelament. Impugnació de l'estratègia del mal menor i avenç cap a una estratègia de
60	combativitat.
61	
62	b) procés de politització accelerat de diverses generacions. Símbol a l'imaginari col·lectiu que reemergirà
63	periòdicament si s'és capaç de connectar-hi. Diferències amb altres moviments com No a la Guerra o
64	Moviment antiglobalització: d'intensitat i profunditat de la seva significació, d'una banda, i de l'altra que
65	aquest és un moviment que es dona no només per qüestions ideològiques ni vitals, si no per l'afectació
66	de les vides i el futur dels i les participants.
67	
68	Les agressions neoliberals continuen, l'atur augmenten, el moviment reemergeix en formes diverses, un
69	corrent de fons travessa tota la societat, les velles organitzacions són interpel·lades i han d'actualitzar-se
70	davant noves formes i noves demandes socials. Sorgeixen plataformes, marees, vagues amb contingut

1	ciudadà i altres formes de mobilització. Emergeix la qüestió de l'expressió política d'aquest nou impuls polític democràtic des de la mobilització contra la gestió neoliberal de la crisi.
2	
3	
4	4.2- Nova política i Nou Espai
5	
6	La mobilització social ha posat sobre la taula la necessitat de d'aprofundiment democràtic a tots els àmbits de la vida. Això connecta amb la concepció des socialisme com a democràcia política, econòmica, social i cultural que vam definir al VIII Congrés. És necessari articular les noves expectatives d'una Nova Política que tingui en compte les noves expressions de la lluita social i aporti perspectiva política.
7	
8	
9	
10	
11	
12	En aquest sentit és necessària una nova força catalana amb noves formes de fer política, que entengui que avui el protagonisme de la política està en la societat civil i l'activitat humana i així s'expressi a la societat política per tal d'anar a un nou consens entre societat política i societat civil. Que superi les estructures existents amb voluntat organitzadora, vertebradora, dinamitzadora i amb transversalitat.
13	
14	
15	
16	
17	De forma clara estem davant la contradicció dels manteniment de les polítiques causants de la crisi i la necessitat d'un canvi de correlació de forces per poder introduir en l'agenda perspectives que afavoreixin a la classe treballadora i sectors populars.
18	
19	
20	
21	El PCC apostem de forma clara per la mobilització social com la primera eina per enfocar l'alternativa a la crisi i a les polítiques que l'han generada, ja en diverses reunions del CC hem destacat que el calendari polític s'ha de posar al servei de la mobilització i conjuntament amb ella de forma inseparable construir l'alternativa política i social a les polítiques neoliberals.
22	
23	
24	
25	
26	El domini econòmic/financer i polític/institucional de l'oligarquia financera és inqüestionable, a pesar d'un llarg cicle de mobilitzacions socials, vagues generals, 15-M i democràcia, lluites per drets socials com salut, educació, habitatge, etc.
27	
28	
29	
30	La construcció d'una nova majoria social i política que col·loqui les polítiques neoliberals a la defensiva és imprescindible, tenim un escenari d'esclat de la cohesió social i la mobilització social per si sola no pot de cap manera esdevenir alternativa política i organitzadora d'una alternativa global que porti la ruptura democràtica i l'obertura de processos constituents.
31	
32	
33	
34	
35	Pensem que calen processos Constituents a Europa, Espanya i Catalunya i els comunistes hem d'actuar en cada un d'aquests ja que no funcionen de forma aïllada i es retroalimenten en positiu i en negatiu.
36	
37	
38	
39	A Espanya pot construir-se una perspectiva de recomposició de la primera transició o segona restauració borbònica sota un nou lideratge del model bipartidista (no com a 2 partits, sinó com a sistema polític que ha integrat PP, PSOE, PNV, CiU, Casa Real i d'altres poders fàctics amb els sectors de l'oligarquia espanyola) per desenvolupar nous pactes d'Estat contra la crisi, que reproduirien el model de dominació social i nacional no democràtica. Rebutgem i combatem aquesta fórmula.
40	
41	
42	
43	
44	
45	A Catalunya pot construir-se la variant catalana dels pactes a nivell d'Estat reeditant una nova versió de l'oasi català, un sistema polític que aïlla la lluita de classes per fer preeminent l'hegemonia de la burgesia catalana en el procés de construcció nacional. També rebutgem i combatem aquesta fórmula.
46	
47	
48	
49	Cal a Catalunya avançar en el Nou Espai que introdueixi un programa de ruptura democràtica que impedeixi una recomposició de la burgesia catalana amb l'oligarquia espanyola, trencant la cadena de domini a Catalunya en funció de les seves circumstàncies socials i nacionals.
50	
51	
52	
53	Aquest Nou Espai és la concreció en les circumstàncies actuals del nostre projecte estratègic de Front d'Esquerres, que avui dia coincideix amb el Front Democràtic. Entenem democràcia com el moviment pel protagonisme de les majories en la vida política, social, econòmica i cultural, protagonisme que implica assegurar unes bases materials que facin possible una vida digna i una llibertat republicana. En aquest sentit, hem d'entendre el Nou Espai com un moviment polític de caràcter transformador i radicalment democràtic que pot tenir una o diverses expressions electorals. El seu funcionament ha de ser d'una persona un vot, un programa mínim entorn a la defensa dels drets de les persones i la creació de noves formes de vida en fraternitat.
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	A Catalunya els comunistes hem de posar l'accent en dos processos polítics que seran determinants:
63	
64	1. El nou horitzó social i nacional van plegats. S'ha de concretar la consulta popular que ha de decidir el nou estatus polític de Catalunya. Nosaltres tenim que concretar tàcticament com refermarem la nostra aposta per un encaix social i a l'hora cooperatiu i federal amb d'altres pobles. Aquest nou encaix ha de ser decidit de forma lliure i sobirana i ha de ser gestionat en un nou marc de ruptura democràtica, la consulta ens ha de servir com a poble per obrir aquest nou estadi que esdevindrà dins l'Estat com un catalitzador de nou procés constituent a Catalunya i Espanya.
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	2. Calen Nous instruments polítics a Catalunya i Espanya que impulsin aquestes energies social i
2	polítiques de canvi. No esperem un acord per dalt de partits per crear el Nou Espai, cal una acció
3	decidida des de baix, poble a poble, barri a barri i sector a sector. Cal obrir les parets que encara fan
4	gestionar la suma de l'esquerra social i política amb massa apriorismes i càlculs egoistes.
5	
6	L'Esquerra Social i Política ha d'apostar per un projecte a l'alçada del repte/país i no simplement per
7	l'eixamplament, legítim, de projectes mes limitats que per si sols no poden esdevenir majoritaris social i
8	políticament.
9	
10	4.3- Moviment popular
11	
12	Un moviment popular és aquell conjunt de persones heterogeni i interclassista que s'agrupen amb uns
13	objectius comuns de caràcter sociopolític i a partir d'aquests fan un treball de llarg recorregut per assolir-
14	los en el seu àmbit quotidià d'acció en el territori. És un moviment unitari.
15	
16	Cal continuar treballant en àmbits com el moviment veïnal, Associacions de Pares i Mares, moviment per
17	la Pau i la Solidaritat,... Continuen sent peces importants en la lluita per vertebrar el teixit social i donar
18	resposta a les agressions del sistema.
19	
20	En el context actual estan sorgint moviments populars arreu del territori català de diferent tipus, essent
21	aquests un dels fenòmens polítics i socials més importants del moment des de la transició, és urgent i
22	primordial l'anàlisi tàctic d'aquests elements per reajustar la nostra organització.
23	
24	No tots aquests moviments socials representen els interessos polítics i socials de la classe treballadora i
25	alguns d'ells són reflex d'interessos corporatius. Hi ha una atomització de plataformes, marees, amb
26	defenses sectorials que per manca de coordinació i d'objectius comuns no ajuda a fer front a les actuals
27	polítiques de retallades tant polítiques, socials i econòmiques.
28	
29	4.3.1-Les contradiccions del neoliberalisme
30	
31	Han comportat greus conseqüències socials, polítiques i econòmiques que hem d'analitzar per convertir-
32	les en punts forts de la nostra estratègia cap al comunisme.
33	
34	Els i les treballadores autònomes han tendit a desaparèixer a mesura que la concentració de capital, la
35	industrialització de l'agricultura i la transformació del comerç han reduït el pes de les persones no
36	assalariades en l'estructura social.
37	
38	La immensa majoria de la població és avui assalariada, però al final, més que una societat amb sectors
39	molt definits, el que ha caracteritzat la nostra estructura social és una gran diversificació de condicions
40	laborals i d'ingressos, una estratificació on el seu element dominant és la posició laboral de cada qual
41	mitigada o reforçada per la seva posició familiar.
42	
43	4.3.2- Resposta social
44	
45	Són cada vegada més els àmbits de la vida social que s'estan polititzant a mesura que es veuen
46	acorralats per la crisi. Els partits de l'esquerra, els sindicats, les associacions de veïns i veïnes, etc, són
47	percebudes per una part dels sectors socials, com a peces d'aquest sistema institucional en crisi i, per
48	tant, refusats.
49	
50	Si bé podem afirmar que de sempre, els i les comunistes, hem tingut la consciència de que la política no
51	era l'acció dels polítics a les institucions, mai com ara s'havia observat tan clarament la pèrdua de la
52	hegemonia de l'acció política dels partits polítics en favor a una societat civil en un dels moments
53	històrics de repolitització i mobilització més alts dels darrers 40 anys. Reflectit en aquell lema i guia
54	d'actuació dels i les comunistes de Catalunya que deia "un peu al carrer i un altre a la institució".
55	
56	Cal abocar-se de forma decidida i amb noves formes i propostes a reforçar la societat civil catalana,
57	rellançar-la com a àmbit democràtic, progressista, alternatiu, organitzat, popular i lliurepensador. Moltes
58	campanyes populars per frenar les mesures de dretes en àmbits econòmics, polítics, socials i culturals
59	seran necessàries i això sí pot transformar des de baix consciències i ajudar a polititzar la societat civil.
60	Hem de participar políticament d'aquests moviments posant-nos a la seva alçada en el seu treball de
61	base i fent que aquests siguin una acció natural de les nostres cèl·lules.
62	
63	4.3.3- El conflicte de classes en el territori
64	
65	Mitjançant les conclusions de l'anàlisi global sorgeixen diverses idees marc a treballar en els propers
66	anys per a donar solucions transformadores des del territori.
67	
68	El Pla de Rescat Ciutadà: Proposta de treball en xarxa de sis punts bàsics de lluita i de consens en el
69	conflicte de classes de diferents col·lectius que operen en els territoris i que són de caràcter urgent:
70	

1	★ Rescat a les persones i no als bancs
2	Per fer front a la reconversió del deute privat en deute públic s'ha de fer front comú contra les polítiques de retallades i d'austeritat. En aquests sentit, resulta fonamental promoure una Auditoria Ciutadana del deute, per no pagar el deute il·legítim, i per demostrar les contradiccions neoliberals i promoure el procés judicial dels culpables. Seria interessant construir i recolzar una banca pública.
3	
4	
5	
6	
7	
8	Amb les retallades i la implantació del "repagament" es trenca el dret constitucional a la protecció de la salut i a l'accés a l'Educació. No només s'ha de defensar el que hi ha, sinó que calen polítiques per millorar-ho.
9	
10	
11	
12	★ L'ajut per dependència com a dret fonamental
13	★ No a la precarització. Distribució de la riquesa
14	El desequilibri econòmic estructural espanyol i les polítiques del govern sota les contradiccions neoliberals estan conduint a un futur catastròfic a la gran majoria de la població: atur, pobresa, esclavitud, malalties mentals, etc.; mentre que una minoria concentra el poder econòmic i polític. La lluita per la supervivència s'ha convertit en una urgència. Reformes fiscals són necessàries però sobre tot és imprescindible repartir els beneficis econòmics que resulten de la cooperació social, sigui en forma directa (salaris), sigui de forma indirecta (accés universal a transport, salut, habitatge o educació,...).
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	Una Renda Garantida permetria acabar amb la supeditació al neoliberalisme de la vida i del treball de cooperació social. Hem d'exigir, als nostres territoris, la garantia de la nostra existència i hem de buscar formes alternatives al model laboral individualitzat, lluitant per recuperar el mitjans de producció quan una empresa és descapitalitzada o deslocalitzada i creant espai cooperatius de creació de mitjans de producció.
22	
23	
24	
25	
26	
27	★ Pel dret a un habitatge digne
28	El dret a l'habitatge és un dret constitucional trencat pels poders públics que són incapaços de garantir-lo. S'han de promoure els objectius de la Plataforma d'Afectats per l'Hipoteca: dació en pagament retroactiva, paralització dels desnonaments, implantació del lloguer social, conversió de l'estoc
29	
30	
31	
32	immobiliari en parc públic de lloguer social i promoció d'un sistema d'accés a l'habitatge no basat en l'especulació sinó basat en el dret universal de les persones.
33	★ Transparència, democràcia en xarxa i llibertats ciutadanes La ruptura del pacte de classes ha esfondrat els últims vestigis del consens social fomentat en l'autonomia d'allò polític, de l'efectivitat de la democràcia limitada i de la sobirania monetària. Això ha provocat la limitació de la nostra participació en els carrers i en les xarxes. El moviment 15M ha evidenciat la urgència de reinventar la vella relació entre societat i govern. Articular polítiques de transparència i l'ús d'eines pràctiques de participació i cooperació en xarxa.
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	★ Reforma profunda dels sistema electoral i de representació institucional
42	4.3.4- Idees-marc de llarg recorregut
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	Per fer front al neoliberalisme s'han de començar, des de l'agitació i la propaganda, a aprofundir en algunes línies d'actuació de llarg recorregut que són aplicables a petites experiències concretes en el territori:
50	
51	★ Nova cultura energètica S'ha d'elaborar una política energètica que no només promogui el desenvolupament d'energies renovables sinó que reorganitzi la vida social (transport, urbanisme, etc.) en termes de reducció de consum.
52	
53	
54	★ Nova cultura de consum S'han de reorganitzar activitats que promoguin circuits més curts de producció- consum per exemple en el sector alimentari (cooperatives de consum), però també en el financer (cooperatives de crèdit) i altres sectors (bancs d'intercanvi). És importantíssim fer polítiques culturals orientades a reduir les importacions de bens de luxe i de consum sumptuaris que tenen efectes negatius en termes socials, ecològics i macroeconòmics. Hem d'experimentar amb eines com el Boicot i amb projectes estratègics amb el comerç local.
55	
56	
57	
58	★ Nova cultura dels mitjans de producció S'han d'organitzar a llarg termini noves formes de relació col·lectiva amb els mitjans de producció. No només per a donar solució laboral a curt-mig termini sinó per donar alternatives de llarg recorregut al model productiu i de serveis de l'economia espanyola. Conceptes com la recuperació d'empreses a Argentina, o models d'autogestió de serveis col·lectius, són imprescindibles per avançar des d'una esfera
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	★ Nova cultura dels mitjans de producció S'han d'organitzar a llarg termini noves formes de relació col·lectiva amb els mitjans de producció. No només per a donar solució laboral a curt-mig termini sinó per donar alternatives de llarg recorregut al model productiu i de serveis de l'economia espanyola. Conceptes com la recuperació d'empreses a Argentina, o models d'autogestió de serveis col·lectius, són imprescindibles per avançar des d'una esfera
68	
69	
70	

1	concreta cap al socialisme. Un altre model econòmic de relacions col·lectives és possible, on el projecte i
2	les seves relacions democràtiques estan per sobre dels beneficis a curt termini i les persones són el
3	principal actiu.
4	
5	★ Nova cultura del lleure
6	S'ha de treballar per canviar les relacions culturals entre oci i consum. Encaminant-nos cap els valors del
7	lleure. El temps lliure de les persones és un moment crucial per lluitar contra les concepcions culturals
8	dominants del neoliberalisme basades sempre en la meritocràcia i l'individu. S'han de treballar relacions
9	col·lectives que donin eines per a l'autoorganització, l'experimentació democràtica i la resolució de
10	conflictes col·lectius, a la vegada que es solucionen problemes concrets dels diferents col·lectius envers
11	el seu temps lliure (alliberació d'espais públics, oci privat de consum, mercantilització de la cultura, etc.).
12	A més permet treballar a nivell individual el concepte progressista de ciutadania com a membre actiu de
13	la comunitat que participa en la presa de decisions.
14	
15	★ Nova cultura dels mitjans de comunicació
16	Vivim en el món de la sobre-informació, és importantíssim retornar a xarxes locals de comunicació on la
17	notícia siguin les persones i els seus problemes. A més, és una eina d'agitació i propaganda a escala
18	local que permet connectar allò concret amb allò global a la vegada que disputa el pensament
19	hegemònic al model neoliberal. L'única forma de fer-ho és mitjançant xarxes locals on els protagonistes
20	siguin els veïns i les veïnes. D'aquesta forma agafarien aquest mitjà com a referència.
21	
22	★ Nova cultura d'insubmissió i desobediència
23	Iniciatives com el "jo no pago", el boicot a les elèctriques, etc., posen de manifest que és necessària una
24	nova cultura d'agitació: el boicot. S'haurà d'estudiar fórmules d'insubmissió fiscal que permetessin
25	generar un banc de recursos econòmics a redistribuir per finalitats col·lectives.
26	
27	4.3.5- Lluita feminista
28	
29	En un moment com l'actual, on les i els comunistes de Catalunya estem repensant el nostre Partit, les
30	nostres aliances, el nou espai polític que volem bastir per incidir millor en la realitat actual i transformar
31	radicalment la nostra societat, no podem perdre de vista la vigència de les reivindicacions feministes i les
32	lluites pels drets de les dones.
33	
34	La situació de desigualtat que les dones patim arreu del món es manifesta al nostre país amb desenes
35	d'assassinats masclistes, amb nous atacs contra els nostres drets sexuals i reproductius, amb una taxa
36	femenina de pobresa més alta, amb més precarietat laboral i pitjors remuneracions salarials, amb
37	tractaments mediàtics sovint discriminatoris i estereotipats. A tot això se suma la crisi econòmica que
38	els governs de dretes estan aprofitant per retallar serveis públics dels quals les dones en som les
39	principals beneficiàries, amb plantilles feminitzades i qui continua fent aquestes feines a l'esfera
40	domèstica i familiar quan aquests serveis no es garanteixen de forma pública.
41	
42	Tots aquests aspectes deixen clar que les dones avui en dia a Catalunya seguim sent discriminades a
43	molts nivells, des de l'accés al món laboral fins al reconeixement dels nostres sabers i l'autoritat femenina
44	als espais de poder i presa de decisions. Per això, com a comunistes, hem d'actualitzar el nostre
45	compromís per la desaparició de les desigualtats de gènere i les discriminacions envers les dones, doncs
46	una societat patriarcal no podrà assolir mai la veritable justícia social que reivindicuem.
47	
48	Les i els comunistes de Catalunya obrim una nova etapa, conscients que hem de transformar les nostres
49	formes de fer política per estar a l'alçada d'uns temps on tot està canviant, des de les nostres formes de
50	comunicar-nos fins a la incorporació de certes reivindicacions a la nostra agenda. Les lluites pels drets de
51	les dones no poden seguir sent a casa nostra un tema sectorial: han d'esdevenir prioritàries per
52	nosaltres, la revolució serà feminista o no serà.
53	
54	4.3.5- Les tasques dels i les comunistes al moviment popular
55	
56	Les tasques dels i les comunistes:
57	
58	★ La nostra presència a barris i pobles de Catalunya. Municipalitzar. En la línia del segon punt de les
59	accions que van sortir de la trobada "Ara és demà" (Promoure i estendre l'experiència de l'Ara és
60	demà a escala territorial i local, explorant la possibilitat de confluència electoral de cara a les
61	properes electorals.) Potser caldria esmenar la intenció potser massa marcadament electoral. I evitar
62	frustracions si no s'arriba a les confluències electorals.
63	★ Per aquesta tasca hem de contribuir a aclarir un programa mínim, o objectius concrets, que connecti
64	amb la majoria del moviment i trobar les formes de lluita per fer-lo avançar: aturar les retallades,
65	ruptura democràtica.
66	★ Contribuir a l'organització estable del moviment (PAH, Assemblees de barri, centres socials,
67	ateneus,...), contribució a crear estructures territorials i permanents que donin densitat organitzativa i
68	durada al moviment (connexió amb Associacions de Veïns/es on sigui possible).
69	
70	

- 1 ★ Coordinar les lluites socials (com per exemple l'StopPujades al transport públic) amb l'acció política
 2 d'EUiA. Les lluites socials no són tasca dels i les activistes i l'activitat d'EUiA de la vessant més
 3 institucional.
 4 ★ Buscar la confluència amb la xarxa d'entitats i en especial amb els sindicats, perquè només si la
 5 classe treballadora organitzada està al capdavant, i confluint amb un moviment com aquest, pot
 6 esdevenir capaç de transformar. Anem en la bona direcció facilitant aquests ponts i teixint llaços,
 7 prioritant la unitat i/o complementarietat d'acció en les lluites. La vaga de Panrico és un exemple de
 8 com aquesta confluència de lluites pot superar els prejudicis entre moviments i sindicats.
 9 ★ Continuar treballant conjuntament des de l'Escola de Formació i l'Àrea de Comunicació del Partit per
 10 aprendre a utilitzar i optimitzar l'ús de les noves tecnologies, amb una especial atenció a les xarxes
 11 socials.

13 4.4- Tasques culturals

15 Quan el sentit comú trontolla i la ideologia dominant perd atractiu és moment per a la ofensiva ideològica
 16 i cultural. Cal oferir sortides polítiques i alternatives de vida que puguin omplir el buit i la desorientació.

18 És en aquest sentit que és necessari articular societat civil alternativa per construir hegemonia. Es fa
 19 immergint-se en les formes d'organització i expressió que adquireix el poble i proposant orientacions
 20 polítiques que siguin útils pel seu desenvolupament polític.

22 Ateneus, fundacions i publicacions són instruments claus per fer aquesta tasca: copsar realitats socials i
 23 polítiques i contribuir a articular respostes orgàniques a les necessitats polítiques del poble. És la vella
 24 tasca d'agitació i propaganda, però en un món on la publicística s'ha sofisticat moltíssim i amara la
 25 quotidianitat, gràcies a les possibilitats que ofereixen tecnologies de la informació. Agitació i propaganda
 26 no entesa en un sentit unilateral, sinó orgànic i dialèctic: construir i llançar proposta que begui i que
 27 connecti i sigui útil per al desenvolupament general de la classe i del moviment democràtic.

1	5- Un procés constituent per a Catalunya: República Catalana
2	
3	5.1- El catalanisme popular
4	
5	Al llarg de la història de Catalunya, a causa de l'existència de classes, s'han desenvolupat diversos
6	catalanismes, de conservadors i de progressistes, de dretes i d'esquerres, una important tradició del
7	moviment obrer català pertany al catalanisme d'esquerres i popular.
8	
9	Ens sentim part del catalanisme popular, que expressa una dinàmica i una voluntat de construcció
10	nacional basada en una caracterització que passa per desenvolupar la democràcia política, econòmica,
11	social i cultural articulant la societat civil alternativa.
12	
13	Per a nosaltres els drets nacionals no tan sols són els drets que tenen a veure amb les relacions entre les
14	nacions sinó aquells que es desprenen dels drets socials i cívics, siguin individuals o col·lectius.
15	
16	Els comunistes hem d'entroncar el projecte estratègic del Front d'Esquerres amb el catalanisme popular i
17	no deixar de cap manera la burgesia que hegemonitzi aquest fet amb la seva perspectiva conservadora
18	de nacionalisme identitari, etnicista o territorialista.
19	
20	Si plantegem i defensem l'hegemonia de la classe treballadora, aquesta no es podrà aconseguir sense la
21	incorporació plena del catalanisme popular per desenvolupar un projecte atractiu per al conjunt del poble
22	de Catalunya, projecte que de forma medul·lar per a nosaltres és ocupat per les preocupacions socials i
23	econòmiques.
24	
25	La classe treballadora s'unifica i enforteix com a classe al mateix temps que desenvolupa la construcció
26	nacional sota un paraigua popular, democràtic i participatiu. Aquesta construcció pot donar a la nació
27	una caracterització antiimperialista, no centralista, solidària i internacionalista i amb plena capacitat de
28	relació entre iguals amb d'altres pobles d'Espanya, d'Europa i del Món.
29	
30	Si nosaltres volem desenvolupar l'autogovern de la nació catalana és per dos motius: el primer, perquè
31	en tenim el dret democràtic de fer-ho, encara que podríem decidir no fer-ho i, el segon, perquè
32	objectivament la classe treballadora i amb ella el poble de Catalunya han caracteritzat l'opressió històrica
33	que ha desenvolupat l'oligarquia terratinent i centralista espanyola, que ha anat esdevenint avui una
34	oligarquia financera aliada amb expressions del tardó i neofranquisme, que tenen un projecte
35	conservador i centralista que ha fet i fa encara molts pactes històrics amb part de la burgesia catalana.
36	
37	El desenvolupament de marcs d'autogovern és una forma d'afrontar la lluita de classes a l'Estat
38	Espanyol, ja que nosaltres defensem aquest autogovern sota uns paràmetres d'aprofundiment de la
39	democràcia política i social i objectivament la lluita dels pobles d'Espanya que aspiren a més autogovern
40	és aliada de les lluites socials i econòmiques de la classe treballadora espanyola i del conjunt dels pobles
41	d'Espanya.
42	
43	La sentència del TC sobre l'Estatut i la crisi de règim, que s'expressa també en un potent moviment
44	sobiranista a Catalunya, ens obliga a aprofundir sobre les noves circumstàncies que envolten el Fet
45	Nacional, recuperant les reflexions que lliguen el catalanisme a l'emancipació social de la nostra classe.
46	
47	5.2- República Catalana
48	
49	En un context de crisi de règim i gestió oligàrquica de la sortida de la crisi, calen processos Constituents
50	a Europa, Espanya i Catalunya i els comunistes hem d'actuar en cada un d'aquests ja que no funcionen
51	de forma aïllada i es retroalimenten en positiu i en negatiu.
52	
53	Cal doncs desenvolupar una proposta Constituent per a Catalunya donada la crisi de Model d'Estat que
54	aprofundeix la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut l'any 2010 que ja venia precedida per
55	una forta campanya anticatalana del PP. Posteriorment les propostes recentralitzadores del PP i els atacs
56	a la llengua i cultura catalanes han evidenciat aquesta crisi de model.
57	
58	1. Una proposta de Via Federal de Lliure Adhesió o Federalisme amb Dret d'Autodeterminació que
59	estableix una relació entre pobles lliures i iguals.
60	
61	2. Una proposta constituent amb contingut de plena democràcia política, econòmica, social i cultural.
62	
63	3. Una proposta d'estat propi com a superació de l'estatus polític de Catalunya que ja no pot ser
64	dimensionat sota una Comunitat Autònoma del Regne d'Espanya.
65	
66	El PCC aposta, doncs, per a una República Catalana Social, Democràtica i Lliurement Federada.
67	
68	Els comunistes hem treballat i treballarem també per a un projecte constituent pel conjunt d'Espanya.
69	L'avenç d'aquest projecte constituent a Espanya rupturista amb l'actual règim polític sorgit de la
70	Transició, està indistriablement lligat a l'avenç de les nostres propostes per a Catalunya. Proposem

1	doncs un nou projecte de convivència entre Catalunya i la resta de pobles d'Espanya basats en una
2	relació de lliures i iguals i emparats en un nou marc republicà, federal i cooperatiu.
3	
4	El PCC defensa una República Federal dels pobles d'Espanya, plurinacional, pluricultural i plurilingüe.
5	
6	Aquest aspecte connecta plenament amb l'estratègia del Front d'Esquerres del PCC, com a aposta
7	d'unitat antimonopolista i d'aprofundiment de democràcia radical, clau en l'àmbit de la societat civil
8	alternativa, com a via cap el socialisme definida al 8è Congrés del PCC. També connecta plenament amb
9	l'aposta al 12è Congrés del PCC de Front Democràtic, on el dret democràtic a decidir, es converteix en
10	un eix aglutinador.
11	
12	En els treballs de confluència en un Nou Espai de l'Esquerra Catalana, la dimensió de la construcció
13	nacional es determinant per fer confluïr a federalistes, sobiranistes i independentistes i així conformar un
14	nou referent social i polític que vol aconseguir noves majories.
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	6- Una proposta política pel moviment obrer
2	
3	6.1- Els i les comunistes i el moviment obrer
4	
5	En parlar de moviment obrer un error molt comú és dirigir-se a una part: el moviment sindical, en lloc del
6	tot: el conjunt d'organitzacions socials de que es dota la classe obrera per a la lluita reivindicativa,
7	cultural, política i ideològica de manera que vagi construint consciència de classe per convertir-se en
8	classe hegemònica.
9	
10	El Moviment Obrer va més enllà del Moviment Sindical. Dirigim la nostra proposta política al moviment
11	obrer en el seu conjunt. El que volem és guanyar hegemonia i consens entorn de les nostres idees i
12	propostes i participar de la direcció dels processos socioeconòmics.
13	
14	Cal tenir en compte que la major part dels i les militants del nostre Partit militen a CCOO (tret d'algunes
15	excepcions), la nostra aposta estratègica. El nostre punt de partida és aquesta realitat concreta i no és la
16	nostra aposta la creació de contrapoders organitzats en el si de les organitzacions sindicals ni la
17	sindicalització.
18	
19	Per fer-ho possible, cal treballar per avançar en la unitat dels treballadors i treballadores enfront del
20	neoliberalisme, per organitzar el conflicte social, i això exigeix debat, voluntat i generositat per aparcar
21	protagonismes estèrils i unir-se en l'acció, especialment en el marc de les grans empreses i sectors
22	estratègics.
23	
24	En moments com els actuals de forta confrontació social, adquireix major rellevància i és necessari un
25	impuls que "repolititzi" la classe treballadora i les classes populars, estrenyi les relacions entre els
26	diferents espais, i la creació d'una cultura comuna que disputi l'hegemonia actual en la societat.
27	
28	En aquest marc el nostre paper consisteix a avançar en la generació de vincles associatius, organitzatius
29	i de fraternitat per construir alternatives, ajudant a la convergència de les propostes, i desenvolupar la
30	solidaritat, impulsant i fomentant la coordinació de les mobilitzacions i lluites dels diferents processos
31	socials en marxa (15M, PAH, Sindical, organitzacions reivindicatives, moviment veïnal, Marees, etc.).
32	
33	Si bé el nostre treball es desenvolupa també en els centres d'estudi, als barris i pobles, amb les
34	organitzacions socials, amb el moviment sindical, impulsant alternatives transformadores i de poder
35	popular, econòmic, social, cultural i polític; és al món del treball, a l'empresa, on més nítidament
36	s'expressa la contradicció capital - treball i on, per tant, ha de desenvolupar-se de forma prioritària nostra
37	activitat política.
38	
39	És des de l'empresa on cal combatre les reformes laborals des d'una perspectiva intersectorial, però
40	també socialment, treballant cap a una convergència de propostes i confluència en la lluita amb els
41	moviments socials, sobre la base d'una lluita ideològica, amb espais d'articulació territorial.
42	
43	Per això és clau que el Partit faci una aposta estratègica per la unitat sindical, que inclogui el moviment
44	sindical en el seu conjunt, des de l'autonomia, des de l'autoorganització, la solidaritat, la democràcia i el
45	sindicalisme de classe.
46	
47	Una unitat sindical que ha de desenvolupar-se en els centres de treball, actuant sobre la base d'un nou
48	impuls unitari que pivoti sobre el protagonisme dels treballadors i les treballadores, de la seva
49	participació i implicació, d'una nova forma de treball més unitària, oberta i inclusiva, també en l'estratègia
50	i la proposta enfront de la cultura delegativa i de tutela que s'ha obert pas els últims anys.
51	
52	En aquest sentit cal aprofundir el debat sobre la creació d'un espai transversal, amb l'objecte d'analitzar i
53	coordinar l'acció sindical sociopolítica i crear sinèrgies unitàries des de la base. Un espai que doni
54	resposta a les preguntes que ens formulem en aquest document.
55	
56	I fins i tot, més enllà del partit, la unitat des de les bases comunistes és una necessitat per poder treballar
57	el més organitzadament possible en el moviment obrer en general i en el moviment sindical en particular.
58	És necessària una major relació i organització entre els seus components a fi de dur a terme
59	plantejaments i anàlisis conjuntes.
60	
61	En aquest context hem d'augmentar la nostra capacitat d'incidència, construir consciència i valors, per
62	construir, en sentit gramscian, hegemonia en la lluita ideològica des de les idees, no des d'una posició de
63	domini, sinó de solidaritat, fraternitat i treball unitari i compartit.
64	
65	Hem de ser punts de referència teòrica i pràctica, des de la nostra referència en el marxisme i el
66	leninisme, amb capacitat d'elaboració i proposta col·lectiva. Aquest és el repte del futur immediat per
67	armar-nos de raó sobre la necessitat i la possibilitat de superar el capitalisme.
68	
69	
70	

1	Una de les tasques fonamentals és ser capaços d'explicar i posar en relació, des de la contradicció
2	concreta, les contradiccions generals, i per això és important tenir en compte que el llenguatge expressa
3	projecte i conforma hegemonia. Per tant el nostre llenguatge ha d'estar impregnat de visió dialèctica.
4	
5	La mobilització, l'organització de la societat i el creixement del Partit al Moviment Obrer és una de les
6	tasques fonamentals per construir consciència i valors.
7	
8	I també s'ha de fer especial atenció a la formació política i ideològica, i sobre la manera d'intervenir en les
9	organitzacions socials i a la capacitat de proposta sent capaços de fomentar la unitat, la solidaritat i
10	l'hegemonia compartida de les idees sense confondre hegemonia amb domini, sabent establir la
11	coherència entre el global, el particular i el local.
12	
13	6.2- Un nou model de desenvolupament: La lluita contra la precarietat i les desigualtats
14	
15	Si realment volem que la sortida de la crisi sigui el més favorable possible als treballadors i treballadores,
16	els i les comunistes hem d'assenyalar les propostes a curt termini entorn de les quals articular les lluites,
17	però també les perspectives a mitjà i llarg termini.
18	
19	Resulta obvi que la sortida a la crisi que es proposa el capital i la burgesia, és una sortida que els permeti
20	augmentar la seva taxa de guany a costa dels drets laborals, socials i democràtics, a costa dels salaris i a
21	costa de privatitzar el que queda de sector públic, quedant en evidència el dilema socialisme o barbàrie.
22	
23	Una sortida social a la crisi exigeix plantejar amb claredat la necessitat d'avançar en una perspectiva
24	emancipadora, i des de les contradiccions concretes anar construint un nou model de desenvolupament
25	que sigui més just i solidari socialment, més democràtic i participatiu, més sostenible social, política i
26	mediambientalment.
27	6.2.1- Treballadors i treballadores en situació de desocupació: Organització i Mobilització
28	
29	És necessari comprendre que el creixement de l'ocupació a Espanya ha estat íntimament relacionat amb
30	el procés d'especulació immobiliària i, per tant, vinculat al creixement del sector de la construcció i als
31	serveis per a la cura i l'atenció a les persones sorgits de la Llei de Dependència, abans que el Govern del
32	PP eliminés qualsevol possibilitat d'aplicació pràctica de la mateixa. Una de les conseqüències és
33	l'existència de més de 6 milions de treballadors i treballadores en situació de desocupació, més de
34	900.000 a Catalunya, molts dels quals probablement no podran tornar a accedir a un lloc de treball.
35	
36	Cal donar resposta a les necessitats i inquietuds d'aquests treballadors i treballadores, la lluita perquè
37	l'Estat garanteixi els drets de la població, també dels treballadors/es en situació de desocupació: renda
38	garantida de ciutadania, prestacions socials, habitatge, salut, etc però també cal treballar en la seva
39	presa de consciència i organització, és necessari crear espais de socialització d'aquests treballadors/es,
40	així com d'ajuda mútua, per recuperar una solidaritat obrera que s'està perdent, víctima d'un
41	individualisme feroç, a través de l'impuls i participació de les plataformes, assemblees i la coordinador
42	de treballadors/es en situació de desocupació.
43	
44	És necessari organitzar accions reivindicatives, perquè siguin subjectes protagonistes de les seves
45	pròpies reivindicacions, atenent als elements de major urgència.
46	
47	6.2.2- Precarietat i joves. CJC i Moviment Obrer (aportació CJC)
48	
49	El que volem tots i totes les joves obreres, no és una altra cosa que tenir la capacitat d'emancipar-nos
50	com a persones, desenvolupar les nostres habilitats, complir les nostres inquietuds i per això tenim la
51	necessitat de poder guanyar-nos la vida. Doncs bé, si no treballem, és impossible que puguem viure.
52	
53	Per tot això, l'objectiu principal dels CJC en el marc del Moviment Obrer ha de ser la lluita contra l'atur, ja
54	que és molt probablement el nostre principal problema en l'actualitat. És per això que com ja dèiem al
55	nostre X Congrés hem de tenir incidència en les Assemblees veïnals de gent parada o ajudar a crear-les
56	als nostres territoris.
57	
58	Per aconseguir tots aquests objectius, que són fonamentals per a les persones joves, és imprescindible
59	l'organització. Però no som aliens a les dificultats en l'organització efectiva en els centres de treball. Per
60	veure les conseqüències d'això, només hem de mirar els baixos nivells de joves que s'organitzen en els
61	seus centres de treball i les baixes taxes de participació juvenil que hi ha en els comitès d'empresa,
62	òrgans de direcció dels sindicats, o fins i tot en la pròpia Federació de Moviment Obrer.
63	
64	És fonamental buscar les formes per garantir la participació dels i les joves en els sindicats, i CCOO més
65	concretament, contribuint al caràcter intergeneracional del moviment obrer organitzat. És necessari que
66	els i les comunistes, que diem ser avantguarda de la classe obrera, augmentem la nostra incidència en
67	els nostres centres de treball o en el nostre sindicat.
68	
69	Per tant la nostra proposta és crear un moviment de joves pel dret a un treball digne, que sigui d'acció i
70	de mobilització, que faci visible el greu problema de l'atur juvenil a partir de l'acció col·lectiva i de

1 masses, amb les noves formes de protesta que s'han mostrat efectives. Un moviment connectat amb el
 2 moviment obrer i amb tots els moviments socials, però que tingui ritmes propis. Un moviment arrelat al
 3 territori, als barris i municipis, espai en el qual la joventut precària i a l'atur es pot trobar, sense amenaces
 4 ni xantatges per part de l'empresari, i realitzar accions trencant la por a un empitjorament de la seva
 5 situació personal.

6.2.3- Precarietat i gènere

8
 9 Entre els sectors de la població més afectats per la precarietat, de manera estructural, estan les dones
 10 treballadores. Això, unit a l'ofensiva catòlica-liberal-conservadora que vol reduir les dones a un rol
 11 estrictament privat i familiar, allunyant-les de l'activitat laboral, i amb la negació del dret a decidir sobre el
 12 propi cos dibuixa un escenari de reculada respecte a etapes anteriors, perdent bona part de les
 13 conquestes aconseguides pels moviments de dones i la lluita feminista en les últimes dècades.

14
 15 Enfront d'això el partit ha d'impulsar totes aquestes lluites, està en joc la llibertat i els drets de la meitat
 16 de la població, i en això no pot haver-hi terme mig o s'avança o es retrocedeix en drets. Cal definir uns
 17 objectius clars i precisos que passen pel següent:

18
 19 -Igualtat total en el treball: tant en l'accés al treball, com a igualtat funcional, salarial, de formació, etc.

20
 21 -Defensa del dret a decidir sobre el propi cos, lluitant contra el projecte de llei del govern sobre
 22 l'avortament o qualsevol altra norma o llei que suposi una reculada en els drets de les dones.

6.2.4- Política industrial i marc català de relacions laborals

23
 24
 25
 26 La indústria està cridada a jugar un paper fonamental, com a motor de l'economia real del nostre país,
 27 que abasta tots els sectors productius, amb una àmplia diversitat d'empreses i especialitzacions, amb
 28 fabricació de productes propis, altament especialitzats i amb una capacitat creadora de riquesa, en un
 29 món econòmic i productivament globalitzat.

30
 31 La indústria és creadora de riquesa (genera prop del 21% del PIB català), impulsora del coneixement i
 32 l'especialització i veritable font generadora de llocs de treball formats i qualificats, ocupant a unes 800
 33 0000 persones que representen el 24% de la població activa a Catalunya. I, malgrat aquesta importància,
 34 no s'han desenvolupat polítiques industrials sectorials.

35
 36 Fan falta polítiques industrials actives, que estableixin les bases per al desenvolupament d'un nou model
 37 productiu autòcton i diversificat, que preservi el teixit productiu català i l'ocupació, fent front amb tots els
 38 instruments d'intervenció necessaris a les amenaces de les transnacionals; per donar suport i estímul a
 39 les empreses, per fer més competitiva la base productiva del nostre país, al mateix temps que s'exigeix
 40 un compromís empresarial per potenciar, capitalitzar i gestionar les empreses, i desenvolupar la creació
 41 de productes i la millora dels processos productius per donar més valor afegit. Tot això, comptant amb la
 42 participació de la representació sindical i l'aportació de coneixements, formació i ocupació dels
 43 treballadors i les treballadores.

44
 45 Cal apostar pel desenvolupament d'una estratègia productiva global, que posi en primer pla el públic
 46 sobre el privat, que plantegi la necessària reapropiació de sectors estratègics pel sector públic i arbitri
 47 mecanismes de control de les multinacionals perquè actuïn responsablement i de forma no especulativa.

48
 49 És defensant i impulsant la indústria que consolidarem i augmentarem l'ocupació i garantirem el futur de
 50 la nostra societat. Per això, davant la crisi actual cal mantenir viva la mobilització social dels treballadors i
 51 treballadores.

52
 53 Mai abans ha estat tan necessari un àmbit català de relacions laborals. Després de la modificació
 54 normativa del règim de negociació col·lectiva cal formular una proposta de marc català de relacions
 55 laborals, basada en un àmbit autonòmic de negociació col·lectiva, acompanyada d'una definició de
 56 política industrial i de serveis concorde a les necessitats del país i de les seves gents, configurant un
 57 model sostenible laboral, social i mediambientalment, basat en R+D, economia del coneixement, alt valor
 58 afegit, reinversió i un model públic i de qualitat de FP.

6.3- Moviment Sindical

6.3.1- Una nova forma de treball per a una nova realitat

61
 62
 63
 64 Els comunistes i les comunistes hem de seguir organitzant els treballadors i treballadores en el partit i en
 65 les organitzacions sindicals de classe, treballant per a la unitat dels treballadors i treballadores.

66
 67 Per això cal dotar-se d'un model propi, caracteritzat per un marcat caràcter sociopolític de sindicalisme
 68 de classe, amb voluntat de proximitat i arrelat en el centre de treball.

1	Cal adaptar l'acció sindical als canvis operats en la realitat econòmica, productiva i tecnològica, així com
2	en les relacions productives i la nova composició de la classe obrera. I per a això cal desenvolupar un
3	sindicalisme que faci de la pluralitat de la classe un valor, allunyat de la burocratització cupular i que
4	busqui un espectre major d'unitat sindical amb el conjunt de sindicats de classe existents.
5	
6	Un sindicalisme més proper, lluny del doble llenguatge que suposa parlar de sindicalisme de proximitat
7	per, en realitat, referir-se a un sindicalisme delegatiu i de tutela.
8	
9	
10	
11	
12	6.3.1.1- Repensar el Model organitzatiu, per al projecte sindical del Partit
13	
14	És necessari que el moviment sindical es reivindiqui com un projecte vàlid, útil i vinculat als seus orígens,
15	i repensar-se per a la seva adaptació, també en les seves formes, a l'evolució dels processos productius,
16	tecnològics, i per tant, a la nova composició de la classe i de la societat, a través dels seus valors: la
17	pluralitat, el funcionament democràtic, participatiu, inclusiu, més fort i reivindicatiu; uns valors que han de
18	vincular-se a fórmules organitzatives adequades a aquesta fi, i per a això és necessari:
19	
20	Reforçar les seccions sindicals i les assemblees d'afiliats/des com a espai natural i prioritari de
21	l'organització de sindicat i de l'acció sindical. Reforçar les seves competències, tornant als orígens i
22	recuperant la militància sindical.
23	
24	Els òrgans de direcció de les organitzacions sindicals han de ser triats democràticament pels Delegats i
25	Delegades dels seus Congressos, apartant-se de fórmules allunyades de la nostra tradició que suposen
26	una ruptura del principi de democràcia interna, així com de la proporcionalitat en la representació.
27	
28	Els òrgans de direcció han de ser fonamentalment un espai de direcció sindical i no de mera gestió
29	tècnic-burocràtica, per dirigir el canvi d'estratègia, per organitzar el conflicte social.
30	
31	Cal posar els recursos al servei de l'acció sindical, per això cal destinar la majoria dels recursos cap a les
32	organitzacions que desenvolupen el projecte sindical en el centre de treball, al territori.
33	
34	6.3.1.2- Més democràcia Sindical
35	
36	És necessari aprofundir la democràcia participativa, potenciant la participació de les persones
37	treballadores i les afiliades en les decisions que els afecten, així com dels òrgans de direcció dels
38	Sindicats en tots els seus nivells en la presa de decisions estratègiques.
39	
40	Per això proposem:
41	
42	★ Introduir fórmules de participació democràtica en els centres de treball, respecte a l'adopció
43	d'Acords de caràcter general i Convenis Col·lectius, mitjançant fórmules com el referèndum.
44	★ Potenciar noves formes de comunicació: digital, viral i horitzontal, complementària als canals
45	tradicionals de relació amb els treballadors i les treballadores, insubstituïbles.
46	★ Exploració de noves maneres de participació directa, dels afiliats/des en l'elecció dels òrgans de
47	direcció de les Organitzacions Sindicals.
48	
49	El moviment sindical té un gran repte per davant organitzar el conflicte social per construir alternativa de
50	classe, per defensar els nostres drets. I per a això ha de dotar-se de fórmules organitzatives adequades a
51	aquest objectiu.
52	
53	6.3.1.3- Per una estratègia de Resistència, solidaritat i fraternitat de classe, unitat cap a
54	l'alternativa
55	
56	És en aquest context, que cal contribuir a una estratègia que centri els seus esforços en:
57	★ Resistir els atacs que s'estan produint contra els drets laborals, sindicals, socials, econòmics,
58	democràtics, culturals i contra la criminalització de la protesta social.
59	★ L'impuls i coordinació de les diferents formes d'organització social, que generin processos de
60	solidaritat i fraternitat entre la classe, mobilització i lluita.
61	★ Aposta estratègica del partit per la unitat sindical àmplia, que pugui avançar en un procés sindical
62	constituent i no excloent, des de l'autonomia, autoorganització, la solidaritat, la democràcia i el
63	sindicalisme de classe.
64	★ Contribuir a la unitat en tots els àmbits, sindical, polític i ideològic que desenvolupi la unitat dels
65	treballadors, la unitat de l'esquerra i la unitat dels comunistes.
66	★ Treballar per elevar la lluita ideològica i la politització de la societat i de les organitzacions socials,
67	com a element essencial per canviar la correlació de forces.
68	★ Construir una alternativa a l'actual règim, amb capacitat d'imaginar una societat diferent, on el
69	treball en totes les seves dimensions recuperi un paper central en la societat davant el món de les
70	finances i l'especulació monetària, un canvi de model econòmic, productiu i social que desenvolupi

1	béns i serveis públics i col·lectius, que sigui sostenible i desenvolupi un model d'estat democràtic, republicà i veritablement federal.
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	7- El Partit i la unitat dels comunistes
2	
3	7.1- Vigència i tasques presents d'un Partit Comunista
4	
5	Cal recordar alguns dels acords pels quals construïm el PCC, després que fóssim expulsats de PSUC :
6	
7	★ No resignar-se al que va dir Franco, que ho deixava tot lligat i ben lligat amb la monarquia
8	★ La no acceptació de la Reforma Política Pactada
9	★ Que un partit comunista era necessari
10	
11	Apostàvem en aquell moment per la Ruptura Democràtica i que calia la unitat dels i les treballadores, la unitat de les esquerres i la unitat de les i els comunistes.
12	
13	
14	La situació actual s'emmarca en una profunda crisi del capitalisme que està arrasant amb els salaris, els drets laborals i socials i la democràcia en aquest país, mentre els poderosos continuen omplint les butxaques i deslocalitzant capitals a paradisos fiscals L'ofensiva retalladora i privatitzadora dels drets socials i de ciutadania suposen no només una agressió als sectors més febles de la societat , sinó un aprofundiment de les desigualtats socials i una transferència de recursos del sector públic a mans d'empreses privades.
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	Aquesta és una crisi econòmica, social, alimentària, cultural i que afecta molt directament a les condicions de vida dels pobles.
22	
23	
24	L'oligarquia financera i el gran capital pretenen, una vegada més, una sortida de la crisi sobre les esquenes dels treballadors i treballadores, així com d'altres sectors i classes socials que estan sent colpejades per les mesures d'austeritat, consagrades amb la reforma antidemocràtica de la constitució (PSOE - PP), en el marc d'una profunda deslegitimació d'un sistema polític basat en el bipartidisme la monarquia i travessat per la corrupció.
25	
26	
27	
28	
29	
30	A Catalunya s'han produït en l'últim període quatre grans processos de mobilització social, de matriu diferent i que tenen a veure amb:
31	
32	★ La defensa dels drets laborals, protagonitzada pels Sindicats, que entre el 2010 i 2012 ha convocat 3 vagues generals.
33	
34	★ La defensa dels serveis públics, especialment educació i salut, que s'han configurat com a processos propis i confluents de caràcter capil·lar, molt vinculats al territori i coordinats en una plataforma àmplia.
35	
36	
37	★ La regeneració democràtica, contra la corrupció, els poders financers i també amb continguts anti-establishment polític, reuneixen moviments alternatius i els anomenats indignats o 15-M amb la utilització intensiva de les xarxes socials.
38	
39	
40	★ Un moviment de reivindicació nacional, que s'unifica en el dret del poble de Catalunya a decidir el seu vinculació a la resta de l'Estat Espanyol, o com ho expressem i defensem nosaltres, a favor del dret a l'autodeterminació, hegemonitzat avui per sectors independentistes.
41	
42	
43	
44	L'acció dels i les comunistes en tots aquests moviments on d'una manera o altra participem i venim plantejant les nostres propostes entorn a:
45	
46	★ Desenvolupament de la lluita ideològica, recuperació del llenguatge i politització de la societat.
47	★ Defensa del paper del treball en la societat i del dret al treball, amb qualitat, drets i salaris justos.
48	★ Fiscalitat progressiva i serveis públics de qualitat, inclòs el dret a l'habitatge digne i el conjunt de drets socials...
49	
50	★ Regeneració de la política, reforma federal, republicana i democràtica de l'Estat.
51	
52	Amb l'objectiu de canalitzar la indignació cap a l'organització i la confluència dels diferents lluites. Globalitzant i relacionant les lluites parcials contra les polítiques neoliberals.
53	
54	
55	Avui després de tres anys de mobilització intensa, per als i les comunistes catalans és fonamental seguir ajudant a les mobilitzacions, però cal ser més subtils. Després de tres Vagues Generals convocades pels sindicats, el 15M, el 15O, 27F, 12M15M, 25S, les Marees Ciutadanes, les acampades AA.VV., el 22M, etc. Les mobilitzacions i les respostes a les retallades i pèrdues de drets a prefigurat la resposta popular, contra les oligarquies bancs i els govern al seu servei que ens empobreixen perquè ells s'enriqueixin.
56	
57	
58	
59	
60	
61	Aquestes mobilitzacions han significat el procés de politització més important des de la reforma pactada.
62	
63	A les mobilitzacions s'ha construït un llenguatge i s'han combinat velles i noves formes de fer (assemblees, xarxes socials, tipus d'accions, identitats obertes i inclusives) que posa en evidència que l'empobriment de les i els treballadors és condició per a l'enriquiment de bancs i oligarquies.
64	
65	
66	
67	Avui hi ha el repte polític de construir subjecte polític a partir d'una immensa majoria de persones que podrien donar suport a un programa polític sorgit de la mobilització: dret al treball, habitatge, educació, sanitat, pensions dignes, drets civils i democràcia en xarxa i participativa, auditoria del deute i fi del
68	
69	
70	

1	rescats als bancs, renda bàsica, reforma fiscal i distribució de la riquesa etc. Un projecte i programa de
2	ruptura democràtica i procés constituent, construït en la mobilització de les persones.
3	
4	Avui les mobilitzacions que són àmplies i diversificades per sectors, s'emmarquen en un reflux del
5	potencial creador i d'impuls polític del moviment -o moviments- La mobilització esdevé sostinguda, però
6	això pot convertir-se en sostenible, assimilable, normal i per fi, impotent.
7	
8	Hi ha alhora una maduració política i plantejament de la qüestió del poder polític. Es multipliquen les
9	iniciatives d'expressió del moviment -o moviments- i la mobilització.
10	
11	Ha existit, en aquest període, una escissió entre l'organització del conflicte social i l'expressió i gestió
12	política d'aquest. Cal intervenir des de dins del conflicte social articulant la política del conflicte. Intervenir
13	en el procés polític de ruptura democràtica.
14	
15	Avui el programa i el projecte polític està marcat per la mobilització i és imprescindible que la mobilització
16	torni a ser la impulsora de la política. Cal un procés inclusiu, de grans majories, uns diuen del 99 %, ,
17	altres parlen de processos constituents o que el règim ha de caure, nosaltres hauriem de dir Revolució
18	Democràtica. Amb el protagonisme de les que vivim del nostre treball dels sectors que han impulsat i han
19	mostrat més dinamisme en les mobilitzacions.
20	
21	En aquest context cal fer un pas més en l'anàlisi i reflexió del moment actual, treballant per elevar el nivell
22	de consciència social i política, la confluència i articulació de les lluites, elevar l'exigència de les
23	reivindicacions i avançant en l'organització de la societat en tots els àmbits i establint vincles d'unitat a
24	tots els nivells.
25	
26	Alhora, en moments com els actuals cal avançar en la màxima unitat política i social enfront del
27	neoliberalisme, i aquesta unitat ha de produir-se en tots els àmbits per unificar esforços i fer un front
28	comú que permeti visualitzar que si es pot fer-los front i generar perspectives reals de transformació de la
29	societat davant la por i la resignació que encara paralitzen gran quantitat de persones.
30	
31	I és per això que es fa imprescindible la construcció d'un Partit Comunista, que superi la fragmentació i
32	divisió existent, i que connectant amb les nostres millors tradicions de lluita, projecti cap al futur la lluita
33	pel socialisme. Un Partit que contribueixi a la reflexió, a l'acció i a la unitat:
34	★ Un partit comunista per al canvi d'època que es prefigura , per al segle XXI, una fàbrica d'idees per
35	a la revolució.
36	★ Un partit comunista expressió de la classe obrera que ha adquirit consciència de ser, dels seus
37	objectius socials d'emancipació i de la solidaritat de classe com a motor revolucionari.
38	★ Un Partit que desenvolupi la lluita ideològica per trencar les idees imperants de l'individualisme, la
39	resignació, la sensació d'inevitabilitat o de transitorietat de la situació, la por i que serveixi per ajudar
40	a vincular concret amb el general per visualitzar amb més claredat la identificació de la crisi amb el
41	sistema capitalista.
42	★ Un Partit que elabori teoria i pràctica política per arribar i relacionar-se més i millor amb la població,
43	ampliar la capacitat de mobilització vinculant a nous sectors del poble a la lluita, buscar la
44	confluència i que per a això sàpiga combinar noves formes de comunicació vinculades a les xarxes
45	socials, amb formes clàssiques com l'assemblea, els òrgans, els butlletins, les revistes teòriques, les
46	ocupacions, la recollida de signatures, els actes públics, etc.
47	★ Un partit que es confronti amb la cultura de la delegació, que impulsi la participació i
48	autoorganització de les persones en tots els àmbits de la societat i busqui implicar els treballadors
49	en la resolució dels seus problemes, defugint atribuir representativitats no concedides.
50	
51	Per aconseguir aquests objectius cal desenvolupar un procés obert, inclusiu de totes les formacions
52	polítiques, organitzacions i grups comunistes i/o revolucionaris i també dirigit, molt especialment, a
53	persones que, sentint-se comunistes, han deixat de militar i no han pogut o volgut afiliar - se als partits
54	per situacions diverses, però que mai han perdut la voluntat i activitat de lluita i emancipació.
55	
56	
57	7.1.1- Les nostres arrels i elements per a la caracterització del nou partit
58	
59	La nostra història està plena de moments exemplars de lluita per les llibertats socials, nacionals i pel
60	socialisme Som hereves del procés d'unitat que es va forjar en la resistència a l'aixecament militar, la
61	construcció del PSUC el 1936, i avui és necessari, com en altres temps, un gran Partit comunista de tots i
62	de totes, per a les noves tasques de la Revolució democràtica i el Socialisme.
63	
64	Alhora sabem que no som posseïdores exclusives d'aquest llegat, i volem desenvolupar-lo de forma
65	creativa i pensant també i especialment en noves generacions de lluitadors i lluitadores que aspiren a
66	superar el capitalisme i el patriarcat, construir una societat justa i lliure, assumint críticament els errors del
67	passat, entre els quals destaquen les nostres divisions, els motius de les quals, avui creiem superades.
68	
69	Cal crear noves majories socials i polítiques que siguin capaces de modificar la correlació de forces,
70	frenant primer i derrotant després les polítiques neoliberals i que omplin de contingut la lliure aspiració

1	del nostre poble a decidir el seu futur. Per als i les comunistes catalanes la construcció nacional i social
2	són dues cares indivisibles de la mateixa moneda i seguim apostant per construir projectes compartits
3	amb altres pobles ibèrics i d'Europa, sempre sota la bandera de l'internacionalisme.
4	
5	El PCC posa a disposició de qui vulgui participar del procés d'unitat dels i les comunistes, les nostres
6	opinions ideològiques, polítiques, organitzatives que emanen dels nostres congressos i reunions del CC,
7	així com de la nostra experiència de treball i lluita, (partit nacional i de classe, internacionalisme, Front
8	d'Esquerres, Front Democràtic, internacionalisme, construcció de la societat civil alternativa, etc.... que al
9	costat de les opinions dels altres components del procés, farà possible un nou partit dels i les
10	comunistes més gran, fort, eficaç i útil per a les i els treballadors.
11	
12	Les i els comunistes de Catalunya considerem que cal avançar en la construcció de vincles associatius,
13	organitzatius i de fraternitat per construir alternatives i desenvolupar la solidaritat. Donarem suport totes
14	les formes d'organització social, des dels sindicats i les vinculades a la lluita contra la crisi i la precarietat
15	a nivell territorial, a les assemblees d'aturats / es, a les organitzacions veïnals, per la igualtat de gènere,
16	de solidaritat social, de consum responsable, etc., que desenvolupin vincles de solidaritat i de cooperació
17	per sota.
18	
19	Per avançar en un procés d'unitat s'ha de marxar, a més de la voluntat política dels diferents actors, de
20	principis ideològics, polítics i organitzatius comuns. En aquest sentit els i les comunistes del PCC tenim
21	per referència les teories del socialisme científic, que Marx, Engels, Lenin i que altres pensadors i
22	activistes revolucionaris com Rosa de Luxemburg, Gramsci..., que han anat enriquint i reinterpretant en
23	funció de cada context històric i social.
24	
25	Un Partit Comunista, que com Partit de la classe obrera aspira a la construcció del socialisme i del
26	comunisme, entès aquest últim com la societat lliure de qualsevol tipus d'explotació, opressió,
27	discriminació, espoliació i alineació. El socialisme ha d'implicar la immensa majoria de la societat a la
28	participació en les tasques polítiques i en la gestió directa i democràtica, en la gestió de l'Estat.
29	
30	Els comunistes com Partit nacional defensem el dret d'autodeterminació de Catalunya i ens reafirmem en
31	les nostres conviccions republicanes i federals. Alhora com internacionalistes tenim com referències
32	identitàries la lluita per la pau i la solidaritat amb els pobles del món.
33	
34	Considerem que el conjunt de la militància ha de participar en l'elaboració de la línia i acció política del
35	Partit, a partir del debat democràtic i col·lectiu, de la crítica i autocrítica, i amb el compromís d'unitat en
36	l'acció un cop preses les decisions.
37	
38	Per tant estem pensant en un nou Partit comunista, amb arrels profundes en les lluites del nostre poble,
39	però que mira al futur com a instrument de la classe treballadora, que no és el mateix que un Partit
40	instrumental o instrumentalitzat, i que basa la seva acció en l'anàlisi científica de la realitat i no en
41	voluntarismes.
42	
43	Els comunistes catalans hem mantingut relacions fraternals amb el Partit Comunista d'Espanya (PCE) i
44	una història compartida. Aspirem a desenvolupar, des de la nostra sobirania unes relacions clares,
45	regulades i fraternes, en el marc de projectes revolucionaris que aspiren a construir el socialisme i el
46	comunisme.
47	
48	Avui creiem, com moltes dones i homes, comunistes no organitzats en partits, que la classe treballadora
49	catalana requereix d'unitat dels treballadors i treballadores en una gran i unitària central sindical de
50	classe, de la unitat de les esquerres i de la unitat dels comunistes.
51	
52	7.2- Algunes bases per la unitat dels comunistes. Cap a un partit més gran i més fort per a les
53	tasques històriques d'articulació de la classe i la revolució democràtica.
54	
55	Un gran partit comunista. És necessari avui, com en d'altres temps, un gran partit comunista de tots/es
56	per les noves tasques de la revolució democràtica i pel socialisme. Aquest procés d'unitat volem
57	desenvolupar-lo de forma creativa pensant també i especialment en les noves generacions de lluitadors i
58	lluitadores que aspiren a superar el capitalisme i desenvolupar una societat justa i lliure, assumint
59	críticament els errors comesos en el passat. Cal desenvolupar un procés d'unitat obert a organitzacions i
60	persones que es reclamen del comunisme.
61	
62	Un partit en i per la mobilització. Avui vivim a Catalunya, Espanya i Europa reptes crucials pel futur, és
63	necessari participar i augmentar les mobilitzacions contra les polítiques que empobreixen el nostre
64	poble, crear majories socials que siguin capaces de modificar les correlacions de forces, crear noves
65	majories socials i polítiques que frenin primer i derroting després les polítiques neoliberals.
66	
67	Un partit de classe. Per assolir aquests objectius creiem imprescindible el protagonisme de la classe
68	treballadora, la seva unitat ha de ser eix vertebrador d'un ampli moviment alternatiu, amb
69	clar protagonisme del conjunt del sindicalisme de classe. Avui, més que mai, els drets i reivindicacions
70	

1	dels treballadors i treballadores representen els de l'àmplia majoria de la societat, imprescindibles per
2	una transformació democràtica i revolucionària del capitalisme.
3	
4	Un partit nacional. Pels comunistes catalans, seguint la tradició històrica del PSUC, junt amb d'altres
5	referències, la construcció nacional i social son dues parts indestruïbles del mateix projecte i seguim
6	apostant per construir projectes compartits amb d'altres pobles d'Espanya, sempre sota les premisses
7	de la lliure determinació dels pobles, el federalisme i l'internacionalisme. Apostem per una República
8	Federal Plurinacional.
9	
10	Un partit internacionalista i europeista. Aspirem també a construir una altra Europa, un veritable projecte
11	social, democràtic i sostenible al servei dels treballadors en particular i de la majoria de la ciutadania en
12	general i no com ara al servei de grups oligàrquics que prenen decisions en funció d'interessos financers
13	i corporatius d'esquenes a les persones. Manifestem el nostre caràcter internacionalista i solidari amb la
14	lluita de tota la classe treballadora i de l'alliberament dels pobles.
15	
16	Un partit corresponsable amb els comunistes de la resta de pobles del Regne d'Espanya. Des de la
17	condició de partit nacional i de classe, cal treballar de forma corresponsable en un projecte compartit
18	amb el Partit Comunista d'Espanya (PCE). Això es concretaria en la forma com històricament ha
19	mantingut les relacions el PSUC amb el PCE, amb un protocol conjunt.
20	
21	Un partit per la Unitat de les Esquerreres. Com molts homes i dones comunistes no organitzats en partits,
22	creiem que la classe treballadora necessita de la unitat de les esquerreres, per això treballem en el marc
23	dels moviments polítics i socials que representen Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) i Izquierda Unida
24	(IU) i impulsem dins d'aquestes forces, i d'altres iniciatives i expressions polítiques, la concreció a
25	Catalunya d'un Nou Espai de l'Esquerra i d'un Bloc Social i Polític a l'Estat que contribueixin a fer
26	possible processos constituents de canvis econòmics, polítics i socials.
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	Annexos
2	A. Sostenibilitat i nova cultura del territori
3	
4	L'objectiu de construir una societat socialista esta absolutament vinculada a una nova cultura del
5	territori. El capitalisme i les seves lògiques necessàriament expansives ha demostrat la capacitat
6	destruïtiva. L'avanç de la tècnica i la ciència ha estat posats, no al servei del benestar de la Humanitat,
7	sinó de l'acumulació de capital. El preu que esta pagant el planeta per aquestes dinàmiques en forma de
8	destrucció d'ecosistemes i empobriment de la biodiversitat comença a amenaçar la mateixa
9	supervivència humana en un futur no molt llunya. Les classes dominants i les lògiques polítiques
10	neoliberalen entenen el territori no com un indret ecològicament viu sinó com un simple contenidor de
11	infraestructures que donen beneficis simplement per la seva realització. El funcionament saludable de la
12	matriu territorial esdevé per les lògiques mercantils un element absolutament prescindible. El capitalisme
13	consumeix el territori i malbarata els recursos a l'alta del benefici i l'acumulació. Malauradament la nostra
14	tradició política va optar per emular el model de desenvolupament del capitalisme situant les lògiques de
15	producció i consum com a element fonamental per construir una societat igualitària. Això va estar un greu
16	error que els nostre partits van cometre tant a un banda com a un altre del mur. Marx ja va a començar a
17	dubtar al final de la seva vida sobre les bondats del desenvolupament de la civilització capitalista. Tot i
18	així en aquell moment històric la Humanitat encara estava molt lluny de fer-se conscient dels límits
19	planetaris. És per això que les tradicions marxistes que expressaven dubtes sobre la idea de progrés
20	hegemònica i en gran part compartida amb la burgesia, van restar marginals, quan no directament
21	perseguides.
22	
23	Avui els comunistes som plenament conscients de que vivim en un planeta ple i que els recursos de la
24	biosfera son limitats i cada cop més escassos. Això apareix d'una forma molt palpable en la qüestió
25	energètica. L'extractivisme i els recursos fòssils son en aquest moment el principal factor que sustenta la
26	societat del creixement salvatge. Sense el petroli res hauria estat com ho hem viscut. Els darrers 150
27	anys la Humanitat ha crescut exponencialment i ha canviat radicalment les seves formes de viure. D'una
28	població majoritàriament lligada a la terra i als seus ritmes naturals hem passat a una població
29	majoritàriament urbana i en formes de vida d'una gran artificialització. Tot plegat s'explica per
30	l'explotació i utilització massiva del petroli. Però ara ens enfrontem a dos realitats inquietants. Per una
31	banda el "pike oil" ens situa davant la perspectiva de l'esgotament durant aquest segle de les principals
32	reserves accessibles, per altre banda ens enfrontem a les conseqüències ambientals de haver dut a
33	terme el més gran experiment a l'aire lliure de la historia del planeta. El CO2 acumulat en processos
34	geològics de centenars de milions d'anys han estat retornats a l'atmosfera en un termini de dos segles.
35	Quan avui es posa en dubte l'escalfament global i el conseqüent canvi climàtic i més enllà de dades
36	conjunturals hauríem de tenir en compte aquesta realitat. Hem fet amb el planeta un gran experiment
37	físico-químic de conseqüències imprevisibles per la biodiversitat i els ecosistemes. És per a això que ens
38	cal un transició lo més ràpida possible a les energies renovables. Més enllà dels interessos de les grans
39	corporacions energètiques i dels sectors que pengen de l'actual model, gran part de la comunitat
40	científica esta d'acord en que aquesta transició és factible i inajornable (1).
41	
42	Aquest nou model energètic ha d'apostar per un valor absolutament imprescindible per una nova cultura
43	del territori: la proximitat. Cada territori ha de definir el seu mix energètic renovable en funció de les
44	seves disponibilitats (solar, eòlica, hidràulica, biomassa) cercant l'autoabastiment i sobre tot una
45	utilització eficient i raonable dels recursos. En aquest sentit el transport de l'energia a grans distàncies
46	només afavoreix els interessos de les grans corporacions energètiques i suposa un deteriorament
47	democràtic ja que deixa a les capes populars en mans dels seus interessos.
48	
49	L'autonomia energètica ha de suposar una planificació que tingui com a principal element el
50	funcionament saludable de la matriu territorial. Aquest planejament ha de partir de la base que no existeix
51	allò que alguns anomenen "natura intocada". La Humanitat ha transformat el planeta de forma
52	irreversible. L'objectiu ha de ser mantenir l'equilibri ecològic i evitar que el capitalisme, de natural
53	expansiu, devori recursos de les generacions futures i destrueixi de manera catastròfica la biodiversitat.
54	
55	En aquest sentit els comunistes apostem i defensem una Nova Cultura del Territori, ja que la
56	transformació cap una societat socialista en pau amb el planeta necessita canvis dràstics també en els
57	estils de vida. No es tracta de maquillar el model productiu- destructiu en el que vivim a partir de
58	polítiques igualitàries i de redistribució. Cal transformar la vida quotidiana. En aquest sentit el model
59	basat en el consumisme ha de ser posat en qüestió de manera radical. No es tracta només de "reciclar"
60	allò que produïm de manera compulsiva. Es tracta de reduir i evitar dràsticament l'obsolescència
61	programada. Això suposa una transformació important del model industrial i productiu en general i
62	també del treball. En aquest sentit l'escassetat energètica pot suposar un cert retorn a models de treball
63	més intensius i per altre els avanços tècnics han d'estar posats al servir de l'eficiència i us auster dels
64	recursos naturals i no al servei del benefici i l'acumulació.
65	
66	El planejament territorial ens ha de servir també per entendre que no és possible mantenir les polítiques
67	de conservació actualment vigents. Aquestes s'han basat en la protecció d'espais, al nostre país
68	bàsicament muntanyencs, que han restat aïllats i inviables ecològicament. Entendre el territori com un tot
69	ens han de fer tenir en compte la necessitat de corredors ecològics que connectin els diferents
70	

1	ecosistemes i evitin que les zones planeres esdevinguin contenidors d'infraestructures i creixements
2	urbanístics innecessaris.
3	
4	Aquesta visió global del territori ha de tenir conseqüències per la planificació dels espais urbanitzats.
5	Ens cal retornar progressivament al model de ciutat compacte mediterrània. Aquest model que ha de
6	tenir en compte també la diversificació racional d'usos (agrícoles, industrials, de serveis, etc) ha de basar-
7	se en una nova sociabilitat i en la generació de proximitats eficients. El model de zonificació i dispersió
8	del capitalisme expansiu ha suposat un us abusiu del vehicle privat i l'extensió de la xarxa viària fins
9	límits forassenyats. Avui hem de reconduir aquestes dinàmiques i establir un model basat en la
10	contenció, els límits ecològics del territori i una vida quotidiana que ens permeti mantenir el funcionament
11	ecològic del territori i evitar la desaparició massiva d'espècies que la boja carrera de creixement
12	econòmic ha suposat.
13	
14	Avui la tècnica ens permet també una edificació sostenible i eficient energèticament. Això és fonamental
15	per les nostres viles i ciutats en una nova cultura del territori. L'adequació de molts edificis pot ser una
16	font d'ocupació per molts treballadors que han perdut la seva feina al esclatar la bombolla immobiliària
17	dels anys del tsunami constructiu.
18	
19	Els comunistes defensem una transformació radical del sector agrícola i ramader. Cal passa de la manera
20	més ràpida i menys traumàtica l'agricultura i ramaderia ecològica. El model actual que ha exportat lo
21	pitjor del industrialisme s'ha basat en l'explotació salvatge de les terres i una ramaderia intensiva
22	suposant, malgrat no ho sembli, impactes tant o més greus que els provocats per la indústria. La imatge
23	de la "contaminació" com a xemeneies fumejants nomé ha estat una part del problema. Potser la més
24	visible, però el impacte de les activitats agrícoles i ramaderes ha estat brutal. L'anomenada "Revolució
25	verda" va suposar a més d'un fort impacte social i un empobriment de grans masses, un fort
26	deteriorament de les terres conreu a causa dels monocultius i l'ús massiu d'agroquímics. El cost
27	ambiental ha estat enorme i ara cal refer el camí i tornar a un model que tingui cura de la terra com un bé
28	que no podem malbaratar.
29	
30	I ens cal una indústria que produeixi en funció de les necessitats reals i no de la generació de benefici.
31	Una indústria que tingui com a model el funcionament de la natura i tanqui els cicles, reduint el seu
32	impacte sobre el medi i les persones. En aquest sentit és important apropar la producció a allà on es
33	consumeix. Evitant al màxim el transport internacional massiu i innecessari. El costos ambientals del
34	model de mobilitat i transport vigent no son assumibles ni energèticament ni pel impacte que suposen
35	l'ocupació del sòl. Aquestes terres que resten sota autopistes, trens d'alta velocitat, aeroports,... son una
36	garantia de la nostra supervivència com a espècie. Alimentar a milers de milions de persones ha de ser el
37	principal objectiu en el que els comunistes esmenem esforços.
38	
39	La transformació revolucionària que la Humanitat necessita avui amb urgència rau en una nova cultura
40	del territori. Una nova cultura que posi la sostenibilitat del planeta en el centre de les preocupacions i en
41	l'esforç tècnic i científic. Durant dècades l'objectiu irracional era revolucionar constantment els mitjans de
42	producció, elevant la producció i confonen benestar amb consum a ultrança. Avui som conscients que
43	això no és possible mantenir-ho per més temps i que la nostra supervivència en un planeta saludable, al
44	costat dels altres essers vius necessita d'un redefinició del progrés en un sentit diferent. Un progrés
45	basat en la qualitat de la vida i no en la quantitat d'objectes que ens envolten. Basat en les relacions
46	interpersonals i no en el número de quilòmetres que fem a l'any. Basat en una alimentació sana i per tots i
47	no en un excés de consum de carn. Basat en suma en les necessitats reals i no en un capitalisme que vol
48	acumular capital al preu de destruir el planeta.
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	Annexos
2	B- Aportació de CJC- Joventut Comunista al XIII Congrés del PCC
3	
4	La militància dels CJC-Joventut Comunista, organització juvenil comunista del PCC, des de la
5	corresponsabilitat en la línia política general i els mateixos principis ideològics, el marxisme-leninisme,
6	volem fer arribar al nostre Partit una sèrie de reflexions i aportacions entorn al XIIIè Congrés del Partit.
7	
8	En primer lloc, saludem de manera entusiasta l'aposta del Partit per dur a terme de manera real i efectiva
9	la tasca essencial a Catalunya de la unitat dels i les comunistes en una mateixa organització i sota una
10	mateixa estratègia política. Des dels CJC estem treballant amb totes les forces per cercar la unitat dins el
11	jovent català. Tots i totes estem esperançats en que el procés desemboqui en la construcció d'un gran
12	Partit i d'una gran Joventut Comunista a Catalunya.
13	
14	Entenem que aquest procés de confluència i suma és plural i que dins del moviment comunista
15	existeixen diverses sensibilitats i tradicions històriques. La nostra pròpia organització representa una
16	d'elles, la del partit nacional i de classe, internacionalista i marxista-leninista.
17	
18	Considerem que la formació ideològica de la militància és un aspecte central de la lluita diària dels i les
19	comunistes, tant de l'organització juvenil com del Partit. Es fa imprescindible la sistematització d'un
20	treball de formació política amb l'objectiu fonamental d'augmentar la capacitat política del Partit. Aquest
21	treball considerem que es pot fer en gran part conjuntament amb la Joventut. El necessari rearmament
22	ideològic va estretament lligat a la formació política del Partit i a la política de quadres. La Joventut
23	Comunista va crear l'any 2007 la comissió de formació Lenin-Gramsci que ha estat capaç amb pocs
24	mitjans i de manera ininterrompuda, d'elaborar documentació política formativa, creació d'escoles de
25	formació, cine-fòrums... Que han comptat amb la participació de tota la militància de CJC, ajudant a
26	eleva la seva formació. Considerem que en el procés que s'obre dins l'espai comunista català, es donen
27	les condicions per crear un espai de treball de formació que pot ser referent a Catalunya, no només per la
28	suma de militància de les joventuts i els partits sinó per treballar amb altres sectors propers.
29	
30	Apostem per cohesionar molt més la relació entre Partit i Joventut, a tots els nivells. Els CJC som la
31	Joventut del Partit i l'escola de quadres d'aquest. Som part del mateix projecte i cal establir una relació
32	estreta i normalitzada entre Partit i Joventut, des de la base fins als òrgans de direcció.
33	
34	En els darrers anys s'han iniciat projectes que considerem totalment encertats i que responen
35	perfectament al Front d'Esquerres. Defensem que s'ha d'aprofundir aquesta via. Els Ateneus Roig o
36	d'altres espais similars que estem treballant des de la Joventut i que considerem que són crucials per
37	construir el poder popular i reforçar el Front d'Esquerres. Necessitem espais físics als barris, per millorar
38	l'organització de la classe treballadora i els sectors populars, on construïm una alternativa d'oci, on
39	normalitzem la presència pública dels comunistes, teixim xarxes de solidaritat i autogestió. L'esquerra
40	catalana ha estat forta i ha tingut capacitat de construir l'alternativa quan ha comptat amb espais com
41	Ateneus, cercles socials, cases del poble, cooperatives, espais excursionistes, esportius... Els
42	comunistes hem d'abastir el nostre propi model i que aquest sigui una part més del que d'altres forces
43	companyes ja estant treballant. Si volem construir un bloc social potent i amb capacitat de lluita, aquest
44	tema és prioritari.
45	
46	Un partit inserit a la societat catalana, a la classe treballadora i als moviments socials. Un partit que té
47	com a senya d'identitat de la seva proposta la conjunció de l'anàlisi marxista i de la praxis revolucionària
48	leninista, la defensa del catalanisme popular i del dret d'autodeterminació, valors a cuidar i potenciar. On
49	la centralitat de l'anàlisi i la lluita sigui el món del treball. El fil roig és sens dubte l'eix principal de
50	l'activitat humana.
51	
52	Defensem un partit que sigui fidel a les millors tradicions del PSU de C. D'aquell Partit fill del
53	frontpopulisme català, genuí, que responia a les aspiracions de la classe obrera i camperola catalana, i
54	que va ser capaç de sumar en una síntesi superadora a comunistes, socialistes, catalanistes i
55	independentistes d'esquerres, en un projecte comú i que com a tal, va ser reconegut en peu d'igualtat
56	amb la resta de Partits Comunistes del món per la Internacional Comunista. Per tant, una realitat
57	indestriable de la millor herència del PSUC era la seva sobirania com a partit, que a més ha estat
58	enriquida pels més de 30 anys d'història del PCC, diferent a la del PCE. Considerem important defensar
59	un futur partit marxista-leninista, unit fraternalment amb els i les camarades del PCE però amb uns
60	principis ideològics i organitzatius diferents i en peu d'igualtat -on absolutament totes les decisions
61	respecte a Catalunya només poden ser debatudes i adoptades pel futur partit-, propis de la seva realitat
62	nacional diferenciada i de la seva trajectòria de lluita.
63	Donem tot el nostre suport a la proposta de la República Catalana. Hem de continuar omplint el seu
64	contingut i popularitzar-la. Considerem molt encertada la seva formulació i l'entenem com un element
65	prioritari del projecte dels i les comunistes de Catalunya.
66	
67	Entenem que hem de continuar treballant i potenciar la relació amb les forces progressistes de l'Estat
68	espanyol. Federalistes, confederalistes i independentistes per avançar en la democratització de l'Estat i
69	per la construcció d'una República plurinacional, federal i socialista.
70	

1 Paral·lelament, l'aplicació correcta i real dels principis comunistes ens ha permès enfocar el treball cap
 2 als moviments socials d'una manera oberta, forjant aliances socials i cercant la suma per avançar en la
 3 lluita popular. Els problemes -especialment de l'etapa anterior al nostre darrer congrés- que hem patit
 4 han estat conseqüència de substituir els nostres principis polítics per plantejaments més institucionalistes
 5 o directament reformistes en la seva finalitat i acrítics i antidialèctics en el seu contingut. Necessitem
 6 realitzar una profunda crítica de la política institucional reformista, que en moltes ocasions s'ha convertit
 7 en un fi en si mateixa. Hem d'aprofitar tots els espais institucionals per reforçar el poder popular i millorar
 8 la vida de les majories socials a la vegada que denunciem les seves limitacions i expliquem de manera
 9 pedagògica que les institucions tal com estan dins d'aquest règim poden oferir una sortida digna a la
 10 vida de la classe treballadora i les capes populars.

11 Així mateix, els comunistes necessitem dotar de dinamisme i activitat les cèl·lules que es troben al
 12 territori per impulsar l'activitat del moviment polític i social que participa a la lluita institucional. No té
 13 sentit desarticlar les cèl·lules -ja sigui per activa o per passiva- i centrar-se únicament en l'espai
 14 institucional. Aquest fet va directament en contra dels principis estratègics del Front d'Esquerres i contra
 15 l'ABC de qualsevol projecte comunista, radicalment democràtic i transformador. El Front d'Esquerres,
 16 sempre ha defensat la preponderància de la lluita econòmica, social i ideològica per damunt de
 17 l'electoral. Aquesta darrera és important però ha de conseqüència del treball dels i les comunistes a les
 18 altres esferes i ha d'estar subordinat a les mateixes, mai a l'inrevés. Dins d'aquest tema, també hem de
 19 fer una crítica i plantejar alternatives sobre quines són les persones indicades que el Partit ha de
 20 promocionar com a mandataris públics. A més de propostes concretes en matèria legislativa, els i les

21 comunistes hem d'utilitzar les institucions i els mitjans públics com a espais de propaganda, de denúncia
 22 del sistema i del règim i per arribar a la classe treballadora i les capes populars. Malgrat el "cordó
 23 sanitari" mediàtic contra la nostra coalició, hi ha esclatxes suficients -i exemples concrets- perquè els
 24 quadres que promocionem adquireixin ressò popular i les seves propostes arribin a amplis sectors
 25 populars. Si prevalen altres aspectes com l'equilibri intern entre sensibilitats o la cega cerca de
 26 consensos, ens estem equivocant.
 27
 28

29 Per altra banda, com van expressar en multitud d'ocasions els camarades Pere Ardiaca i Roman: "La
 30 definició de marxista-leninista, no és solament una adscripció a les idees de Marx i Lenin, considerades
 31 com un tot, sinó també un model d'organització, de funcionament, de mètodes de treball que el fan un
 32 partit profundament democràtic. Un intent voluntari, que no voluntarista, d'instal·lar, quan encara s'està
 33 dins societats burgeses, formes de democràcia socialista, diferents, per tant, a les imperants a la nostra
 34 societat".
 35

36 Considerem que aquest plantejament és més vàlid que mai. Per tant, defensem que el nou Partit
 37 Comunista que tots i totes volem construir, ha de mantenir la millor tradició del PSUC. Una part essencial
 38 d'aquesta millor tradició va ser la defensa de l'eina teòrica i pràctica del marxisme-leninisme, emprada
 39 sense dogmatismes i sobre la lluita diària del poble de Catalunya per la democràcia i el socialisme. Avui,
 40 davant la potència de la ideologia dominant, la classe treballadora i les capes populars necessiten una
 41 eina d'anàlisi, de guia per a l'acció i d'organització com el marxisme-leninisme, facilitant a més l'adopció
 42 d'altres plantejaments que lluiten contra qualsevol tipus d'exploació.
 43

44 Sense una metodologia d'anàlisi correcta, no és pot elaborar una alternativa real i incidir en la realitat. El
 45 marxisme-leninisme és una guia d'anàlisi i d'acció revolucionària, és un corpus teòric necessàriament
 46 pràctic, el qual considerem que no hem d'abandonar ideològicament ni en l'aplicació revolucionària
 47 d'aquest i que hem de continuar desenvolupant-lo en les successives lluites de la classe treballadora i
 48 dels moviments d'alliberament nacional.
 49

50 A l'Estat espanyol, l'eurocomunisme va intentar diferenciar el marxisme i el leninisme de manera
 51 abstracta i antidemocràtica. Aquest atac, dirigit per Santiago Carrillo -a les esquenes de la militància
 52 comunista- i publicat als EEUU tenia com a principal objectiu, presentar el comunisme ibèric davant
 53 dels poders fàctics com una opció moderada, a la vegada que pretenia ocupar l'espai de la social
 54 democràcia al PSOE i construir un partit per participar en la gestió del poder estatal enlloc d'organitzar el
 55 poble perquè sigui capaç d'organitzar la Revolució.
 56

57 Com el PCC apunta en els seus documents: "La nostra història esta plena de moments exemplars de
 58 lluita per les llibertats socials i nacionals i pel socialisme, som hereus d'un procés d'unitat a Catalunya, de
 59 la construcció del PSUC l'any 1936. Es necessari com en d'altres temps, un gran partit comunista de
 60 tots/es per les noves tasques de la revolució democràtica i pel socialisme.

61 Al mateix temps no som posseïdors en exclusiva d'aquest llegat, i volem desenvolupar-lo de forma
 62 creativa pensant també i especialment en les noves generacions de lluitadors i lluitadores que aspiren a
 63 superar el capitalisme i desenvolupar una societat justa i lliure, assumint críticament els errors comesos
 64 en el passat, entre els quals estan les nostres divisions que avui creiem estan superades".
 65
 66

67 Cal aprofitar el XIII Congrés i el procés de construcció del nou Partit Comunista per reforçar la praxis del
 68 marxisme leninisme, per construir un partit que basi la seva activitat en l'anàlisi científic i l'acció
 69 revolucionària. Així doncs, cal actualitzar l'anàlisi del caràcter de classe de l'Estat, la seva composició en
 70 l'actualitat, els sectors hegemònics i l'alternativa, l'Estat obrer. Aquesta no serà possible sense

1	determinar quina ha de ser l'acció dels i les comunistes a les institucions, com desenvolupem la lluita
2	política. Com trencar amb el parlamentarisme burgès i construir una nova institucionalitat, basada en uns
3	fonaments revolucionaris i democràtics, ha de ser un eix central del debat del procés d'unitat dels i les
4	comunistes de Catalunya, per fugir amb les dinàmiques institucionalitzadores i electoralistes que hem
5	patit els darrers anys. El procés d'unitat comunista necessita ser participatiu a tothom proper i ha de ser
6	impulsat i sostingut per les bases. Si el procés va per altres camins, obtindrem un fracàs que
7	possiblement condemni el comunisme català a l'ostracisme o el sectarisme.
8	
9	Hem d'ajudar a reconstruir i vertebrar la classe treballadora i paral·lelament a la potenciació dels
10	moviments socials. L'experiència en aquest sentit ha estat molt enriquidora en els darrers anys. El 15M,
11	el 15O, 27F, 12M, 15M, 25S, el sindicalisme combatiu, les acampades o la PAH...
12	
13	Això vol dir, com no, defugir del pactisme i la conciliació de classes, tret característic de l'eurocomunisme
14	i que, precisament, va provocar la ruptura del PSUC i del PCE. El procés d'unitat comunista ha de
15	suposar un gran debat sobre quina és l'estratègia revolucionària més encertada per la ruptura
16	democràtica i la construcció de la República dels treballadors i les treballadores, i en funció d'aquesta
17	com construïm l'instrument per realitzar-la: el Partit Comunista.
18	
19	La militància comunista es va aixecar contra aquesta pràctica i desgraciadament es va arribar a la
20	ruptura, en el període (1981-1982) que va desembocar en la creació del PCC i posteriorment dels CJC.
21	Avui, estem vivint un moment històric, on els i les comunistes de Catalunya tenim la responsabilitat i
22	oportunitat de bastir una organització forta, revolucionària, nacional, internacionalista, de classe i
23	democràtica. La realitat nacional, estatal i internacional és molt diferent a la de fa uns pocs anys.
24	Necessitem, davant una realitat diferent, ser capaços de respondre de manera diferent i adaptada,
25	recollint el millor de la nostra tradició de lluita i dotant de dinamisme i actualització noves formes de fer.
26	Hem de fer arribar la nostra proposta política a molts sectors propers i que són companys i companyes
27	de lluita.
28	Fem-ho possible!
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	Annexos
2	C. TIC i lluita de classes:
3	els i les comunistes i la societat de la informació
4	
5	En l'actual estadi de l'evolució de les TIC, el debat sobre la Propietat Intel·lectual ocupa la centralitat de
6	la lluita ideològica entre les oligarquies financeres i la classe treballadora. Es tracta d'una qüestió que
7	afecta transversalment totes les esferes de la societat i té conseqüències en tots els àmbits de l'activitat
8	humana. L'evolució de les TIC en el marc d'un sistema capitalista de producció, evidencia que aquesta
9	es desenvolupa segons els interessos de la classe oligàrquica financera com un pla premeditat contrari
10	als interessos de la classe treballadora internacional, la llibertat dels pobles i la visió humanista de la
11	història que entén el progrés com un avenç constant cap a la Utopia. Aquest desenvolupament
12	tecnològic té per objectiu, en canvi, el perfeccionament de mecanismes de control social que
13	converteixen la ideologia liberal del segle XXI en una Distòpia atterradora, feixista i totalitària.
14	Ideològicament, es referma el sentit més profund del vell lema de la classe treballadora: "Socialisme o
15	Barbàrie".
16	
17	Així mateix, l'anàlisi d'aquest nou panorama ens demostra l'absoluta vigència de la tesi leninista sobre
18	l'Imperialisme i la importància de la lluita ideològica contra el liberalisme, el que comporta la necessitat
19	d'establir estratègies centrades en el desplegament de mitjans de comunicació alternatius que dotin la
20	classe treballadora d'instruments de discriminació qualitativa de la informació. En l'actual escenari,
21	destaca la necessitat d'integrar en un sol front les reivindicacions de tots els moviments de resistència
22	sectorial a la implantació de les TIC segons el model liberal, com poden ser: el moviment pel Codi Obert i
23	el Programari Lliure, el moviment Copyleft, el moviment contra els abusos de les operadores de telefonia
24	o les mateixes Xarxes Ciutadanes. La confecció teòrica i pràctica d'una estratègia socialista de
25	transformació de la societat passa necessàriament per l'actualització d'aquesta estratègia i l'assumpció
26	de noves reivindicacions en el programa polític alternatiu al liberalisme.
27	
28	★ Nacionalització de les xarxes de comunicacions
29	Cal treballar activament per la nacionalització de les xarxes de comunicacions que van ser privatitzades
30	durant l'apogeu liberal de les passades dècades. El caràcter estratègic de les telecomunicacions és
31	fonamental per a garantir la seguretat i la sobirania dels pobles en qualsevol forma d'estat que es
32	pretengui democràtica. Un aspecte tan important de la nostra societat contemporània no pot quedar en
33	mans d'interessos privats i lucratis que no estan sotmesos a cap control democràtic. Aquest procés
34	s'ha de dur a terme paral·lelament a dos nivells. Institucionalment, promovent la progressiva
35	nacionalització de les telecomunicacions: començant per la xarxa terrestre, en una primera fase, fins a
36	concloure amb la xarxa de satèl·lits, al final del procés. Socialment, promovent l'extensió de tecnologies
37	lliures i obertes com el WI-FI, el VoIP i les xarxes P2P per a estendre l'accés gratuït i universal a Internet.
38	El control públic, democràtic i transparent de les telecomunicacions és bàsic per a garantir l'exercici dels
39	drets en la societat de la informació.
40	
41	★ Vindicació de l'Accés a Internet com a Dret Fonamental
42	L'accés a Internet s'ha de garantir com un dret fonamental sense el qual no és possible l'exercici de la
43	resta de drets. El desenvolupament de les TIC està agreujant les desigualtats socials entre els qui tenen i
44	els qui no tenen accés a les tecnologies. L'accés universal a la Xarxa és l'única garantia que aquest
45	progrés no aprofundeixi la fractura digital. Aquesta idea té el suport de quatre de cada cinc persones
46	consultades en un estudi recent de la BBC sobre 28.000 persones de 26 països.
47	
48	★ Neutralitat de la Xarxa d'Internet i Neutralitat Tecnològica
49	La Neutralitat de la Xarxa és una vindicació dels internautes que exigeix que les operadores de telefonia o
50	proveïdores de serveis d'Internet (ISP) no puguin limitar les connexions per criteris comercials o polítics.
51	Neix davant de la limitació que aquestes empreses privades efectuen sobre serveis com la telefonia VoIP
52	o les xarxes P2P. Es tracta d'una vindicació fonamental per a garantir que Internet mantingui el seu
53	caràcter obert i no resti sotmès als interessos d'unes corporacions que dictaminin els continguts als
54	quals la ciutadania té accés. De manera similar, la Neutralitat Tecnològica és l'exigència a l'administració
55	pública per a abandonar totes les eines tecnològiques propietàries per tal de garantir la transparència, la
56	seguretat i la independència de les institucions públiques davant dels interessos econòmics privats.
57	
58	★ Control i desenvolupament d'Internet per estructures democràtiques
59	El control de la Xarxa ha d'estar sotmès a estructures democràtiques internacionals. Per a que això sigui
60	possible és imprescindible el trasllat als organismes de l'ONU de les institucions de supervisió d'Internet,
61	actualment en mans de confusos conglomerats d'institucions públiques i privades. Aquest procés ha de
62	venir de la mà d'una profunda reestructuració del Consell de Seguretat de les Nacions Unides i la resta
63	d'institucions internacionals per fer-les més representatives i democràtiques, amb la presència d'estats
64	com la Xina, l'Índia o el Brasil que són potències importants també en matèria de TIC i l'aprofundiment en
65	mecanismes democràtics de participació a tots els nivells.
66	
67	★ Lluita ideològica pel Domini Públic i contra la Propietat Intel·lectual
68	La Propietat Intel·lectual també és un robatori. El vell lema del socialisme utòpic adquireix una nova
69	dimensió en l'actual fase tecnològica del capitalisme. Els debats contra les patents, el Copyright i altres
70	tipus de control corporatiu de la informació són els diferents fronts de lluita en els quals aquest combat

1	de concepcions i interessos es porta a terme. La defensa d'una concepció oberta i no restrictiva de la
2	informació, la cultura i el coneixement científic és un aspecte central de la lluita entre capitalisme i
3	socialisme en el segle XXI. Davant la formulació propietària que el capitalisme fa del coneixement, s'alça
4	una alternativa socialista que el concep com un bé de Domini Públic, un recurs natural de la mateixa
5	naturalesa que l'aire que respirem o l'aigua que bevem, que, en cap cas, pot ésser sotmès a interessos
6	privats i sobre el qual és èticament inacceptable qualsevol comercialització.
7	
8	★ Defensa activa del Programari Lliure
9	L'adopció de programari lliure és estratègica per al conjunt de la societat per a salvaguardar les llibertats
10	més elementals i la seguretat de la informació. Això és especialment important en l'àmbit de
11	l'administració pública per la dependència i el sobrecost que suposa l'ús sistemàtic de Programari
12	Propietari. Però també és important per al conjunt d'organitzacions polítiques i socials de la classe
13	treballadora i des de la perspectiva final de la ciutadania usuària de computadores. La concreció
14	d'aquesta estratègia passa per l'abandonament progressiu del programari propietari Windows i la seva
15	substitució per programari lliure basat en el sistema operatiu GNU/Linux, en qualsevol de les seves
16	distribucions, però amb preferència per aquelles d'iniciativa no empresarial.
17	
18	★ Limitació de les marques, les patents i el Copyright
19	Cal treballar activament per invertir l'actual tendència liberal que persegueix consolidar i estendre els
20	privilegis i l'aplicació de les diferents fórmules de Propietat Intel·lectual en la forma de marques, patents i
21	Copyright. Això passa per crear un front comú que impliqui el conjunt de la societat civil i les classes
22	populars en la defensa d'aquests drets fonamentals i pressioni per l'aplicació d'una visió cada cop més
23	restrictiva d'aquests privilegis no fonamentats que acaparen les grans corporacions internacionals. En
24	aquesta tasca té una importància central la classe treballadora i, molt especialment, les capes més
25	tècnicament qualificades.
26	
27	★ Defensa del sector públic i aprofundiment democràtic
28	Només des de la iniciativa, la gestió i el control públic dels sectors estratègics de l'economia es pot
29	garantir que el desenvolupament de les TIC es porti a terme en benefici de la classe treballadora i del
30	conjunt majoritari de la societat. Així mateix, és imprescindible que s'exploti el potencial de les TIC en
31	l'elaboració de mecanismes de participació, control democràtic de l'economia i transparència de les
32	institucions públiques. Educació, universitat, salut, sanitat, cobertura social, accés a la informació i a la
33	cultura són drets que la societat no pot permetre's deixar a disposició d'interessos lucratius.
34	
35	★ Denúncia de la Distòpia Capitalista
36	En la seva etapa més recent, el capitalisme, liderat per una doctrina liberal extremista, ha evolucionat cap
37	a una ideologia totalitària i classista que veu en el desenvolupament de les TIC el fonament de nous
38	mecanismes d'opressió de classe i control social. Cal denunciar l'estratègia conscient que l'oligarquia
39	financera ha desplegat per a consolidar i estendre el seu poder sobre la classe treballadora internacional.
40	Si el socialisme és una Utopia, el liberalisme és una Distòpia tecnològica.
41	
42	★ Exercici conscient del dret a informar-se i del dret a informar
43	L'exercici conscient del dret a informar-se i del dret a informar és l'aspecte central del combat ideològic
44	contra l'evolució totalitària del liberalisme. Aquest dret comprèn també el dret a rebre educació, formació
45	tècnica i el dret a estar informat de forma imparcial sobre la realitat que ens envolta, així com el dret a
46	expressar obertament i transmetre les nostres opinions sobre les coses i informar sobre allò que
47	considerem transcendent. Ens trobem, en definitiva, immersos en una lluita pel control de la informació,
48	entre dues visions antagòniques del coneixement: el coneixement com a font de poder per a sotmetre la
49	majoria als interessos de la minoria o el coneixement com a font de poder per al progrés de la majoria
50	malgrat els privilegis de les minories. I és en aquest costat de les barricades en el que els i les
51	comunistes estem situats.
52	
53	Contra la Propietat Intel·lectual, per la llibertat del coneixement i la cultura, pel progrés i l'emancipació de
54	la classe treballadora, ara i sempre, Socialisme o Barbàrie!
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

1	Annexos
2	D. Aportació de la Federació d'Universitat al XIII Congrés del PCC
3	
4	Abans del XII Congrés les lluites dels sectors progressistes de la universitat es basaven en la millora de
5	les condicions. Amb la crisi com a excusa, els governs del PP i CiU inicien una profunda reforma dels
6	serveis públics. En el cas de la sanitat o els mitjans de comunicació públics, cap a la privatització
7	mitjançant la venda o l'externalització. En el cas de la universitat, cap a la mercantilització, sotmetent la
8	seva docència i recerca als interessos dels mercats (tot conservant la titularitat pública).
9	
10	Aquesta mercantilització es basa en un doble atac. Primer es redueix al mínim el finançament públic,
11	obligant a les universitats a dependre de les aportacions privades d'empreses (sobretot convenis de
12	recerca) i famílies (les taxes de matrícula o pels serveis que abans eren gratuïts). L'agressió al
13	funcionament normal del servei públic és d'una magnitud alarmant: el finançament públic de les
14	universitats catalanes (les transferències corrents de la Generalitat) ha caigut un 25% en els darrers 3
15	anys, retrocedint fins a nivells inferiors als de fa 20 anys. Després, es projecta una reforma del sistema de
16	govern orientada a eliminar l'autonomia universitària, última defensa de l'educació superior davant els
17	interessos econòmics, per passar a un model jeràrquic de patronat, fàcilment controlable pels poders
18	polítics a través de la selecció dels seus membres (sense cap requeriment d'experiència ni vinculació al
19	món acadèmic, el mateix model que ha dut a les caixes d'estalvis a fallides i escàndols monumentals). De
20	retruc, en surten beneficiades les universitats privades, que estan lucrant-se gràcies a l'ofegament del
21	sector públic amb ofertes de molt baixa qualitat (fins al punt d'incomplir els mínims establerts per la
22	conservadora Llei Orgànica d'Universitats).
23	
24	Els objectius de l'oligarquia financera catalana i espanyola són arribar a unes universitats públiques
25	inaccessibles per la classe treballadora, amb una gran base de personal laboral precari fàcilment
26	acomiable, i joves investigadores i investigadors que retrocedeixen a la condició de becaris sense
27	drets laborals, tot això alhora que es contractin figures "estrella" (investigadors de gran prestigi) en
28	condicions privilegiades per vendre una aparença mediàtica d'excel·lència. Igualment el professorat (PDI)
29	i el personal d'administració i serveis (PAS) se situen en posicions defensives de drets laborals bàsics
30	quan veuen com s'acomia als estaments més dèbils (professorat associat, personal interí, etc.), la
31	contractació cau al mínim i s'inicia un procés deliberat de desfuncionització en base a no renovació del
32	personal funcionari.
33	
34	Les reivindicacions del moviment estudiantil, punta de llança de la joventut organitzada catalana,
35	retrocedeixen més dues dècades. Es passa de proposar un model d'universitat alternatiu (especialment
36	durant les lluites contra el Procés de Bolonya, on es va qüestionar el model docent i la funció social de la
37	universitat) a centrar el discurs en qüestions que es consideraven secundàries com l'accés a la
38	universitat. L'increment de preus, que en les darreres dècades ja havia estat per sobre de l'IPC (tant per
39	obra de CiU com d'ERC durant el Govern d'Entesa), s'ha disparat des que CiU va tornar al poder (amb
40	l'aval del PP, que va adaptar la legislació perquè els augments fossin possibles). Entre el 2007 i el 2013 el
41	cost total d'una carrera universitària a Catalunya s'han incrementat entre un 69% (enginyeria informàtica)
42	i un 291% (grau en informació i documentació). Amb els preus del curs 2013-2014, les famílies hauran de
43	pagar cada any, de mitja, entre 1.962€ (grau de magisteri, 4 anys) i 3.676€ (grau i màster d'enginyeria
44	industrial, 6 anys), uns preus totalment inassumibles per la classe treballadora. Per altra banda, les
45	beques i ajudes s'han continuat reduint en nombre i import, a tots els nivells del sistema (des dels graus
46	fins al doctorat). El ministre Wert ha endurit constantment les condicions d'accés per reduir el nombre de
47	persones beneficiades, i actualment Espanya es troba entre els països de la Unió Europea on hi ha
48	menys persones becades i més cars són els estudis.
49	
50	Davant d'això, el moviment estudiantil, el professorat i el personal de les universitats ha viscut una
51	situació de consolidació de l'organització, on els i les comunistes de l'esquerra transformadora, del PCC
52	o en altres forces d'esquerres, hem jugat un paper clau. La reorganització del moviment estudiantil en
53	forma de Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública i la recent Trobada Catalana
54	d'Estudiants, l'assemblea de professorat per commemorar la constitució del SDEUB (popularment
55	coneguda com "la caputxinada"), l'aparició d'assemblees de doctorandes i doctorands, són indicadors
56	que demostren els moviments de fons cap a una major unitat programàtica, organitzativa i d'acció.
57	
58	L'avenç i consolidació d'aquesta confluència, però, dependrà de la capacitat dels diversos sectors
59	progressistes de teixir àmplies aliances i de mobilitzar la comunitat universitària. La descomposició o
60	descoordinació dels actuals instruments (PUDUP, assemblees, sindicats estudiantils i obrers, etc.)
61	suposaria la incapacitat de fer front a les ofensives del capitalisme financer contra el sistema
62	d'ensenyament superior. Cal defugir les reivindicacions maximalistes o les estratègies movimentistes
63	sense un anàlisi acurat de la situació objectiva, que poden dur a la desfeta cíclica del moviment
64	estudiantil. S'han de fomentar aliances programàtiques (respectant la pluralitat d'ideologies) i objectius
65	assumibles en un esquema de guerra de posicions, que propicien la participació i l'acumulació de forces,
66	permetent la disputa del poder en base a un conjunt de reivindicacions clar i compartit (seguint l'exemple
67	d'altres moviments socials com la PAH). Les mobilitzacions han de ser un mitjà per aconseguir les
68	reivindicacions, no a l'inrevés.
69	
70	

1 En els propers anys, les lluites contra la destrucció de la democràcia universitària seran prioritàries,
2 doncs la implantació de la “governança” dificultaria molt la resistència contra la privatització definitiva de
3 les universitats públiques. Cal convèncer a la societat del perill que aquestes mesures amaguen, ja que
4 grans sectors de la socialdemocràcia (representats per ERC i PSC) han mostrat tebiesa davant de les
5 propostes de CiU i PP, quan no directament simpatia. D'altra banda, les lluites per millorar el finançament
6 i l'accés a la universitat, com a mínim a nivells anteriors de la crisi, també seran importants per evitar que
7 en els propers anys la classe treballadora quedi exclosa de la universitat, com està passant actualment.
8 Altre vegada, el discurs pervers de CiU amb les “beques equitat” (taxes de matrícula progressius segons
9 la renda de l'estudiant) ha penetrat amplis sectors de la societat i fins i tot de l'esquerra catalana.

10
11 Aquestes lluites seran possibles si els processos d'unitat cristal·litzen en una majoria hegemònica dins de
12 la universitat. El PCC ha de contribuir a la unitat programàtica a tots els nivells en un món fortament
13 compartimentat i corporatiu: dins del moviment estudiantil, entre organitzacions sindicals, entre sectors
14 (estudiantat, doctorands, professorat i personal administratiu) i entre universitats.
15
16
17
18
19
20

21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

31
32
33
34
35
36
37
38
39
40

41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

51
52
53
54
55
56
57
58
59
60

61
62
63
64
65
66
67
68
69
70

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	
33	
34	
35	
36	
37	
38	
39	
40	
41	
42	
43	
44	
45	
46	
47	
48	
49	
50	
51	
52	
53	
54	
55	
56	
57	
58	
59	
60	
61	
62	
63	
64	
65	
66	
67	
68	
69	
70	

